BIULETYN ZWIĄZKU POLSKICH INŻYNIERÓW ELEKTRYKÓW

Nr 14 i 15 **STYCZEŃ — LUTY** **1938 R.**

ADRES REDAKCJI: WARSZAWA, KSIĄŻĘCA 6 m. 11. TEL. 7-17-17

Na prawach rękopisu

TREŚĆ:

Wszyscy inżynierowie elektrycy powinni być członkami Z. P. I. E. jako jedynej ich reprezentacji w N. O. I.

Koledzy! Ułatwiajcie pracę Zarządowi Związku, płaćcie regularnie składki, zawiadamiajcie o każdorazowej zmianie adresu.

ARGUMENTY.

Inż. Marian Mazur Z. P. I. E.

W publicznej dyskusji, jaka się wywiązała nad rządowym projektem nowelizacji ustawy o tytule inżyniera, pojawiają się od czasu do czasu wystąpienia wyróżniające się szczególnie nizkim poziomem argumentacji. Do tych ostatnich należy zaliczyć artykuły niejakiego p. W-1, zamieszczony w Kurierze Porannym z dn. 20 stycznia b.r. Można byłoby właściwie pominąć go milczeniem, gdyby nie to, że ukazał się on w popularnym skądinąd piśmie i to jako artykuł wstępny. W artykule tym, zatytułowanym „Kartel inżynierów", ogół inżynierów został przedstawiony jako zgrana grupa, która zdobywszy dla siebie intratne stanowiska utworzyła z nich monopol ze szkodą dla dobra publicznego. Jakiego rodzaju jest argumentacja, którą posługuje się p. W-1, niech świadczą następujące przykłady:

„Młodzież politechniczna walczy z „plagą tytułomanii", pragnąc pozbawić tytułów tych, którym los poskąpił zaszczytu studiowania w szkołach akademickich".

Myśląc konsekwentnie kategoriami p. W-1, należałoby nadać wszystkim analfabetom tytuły inżynierów, doktorów, profesorów, bo „los im poskąpił zaszczytu" chodzenia do szkoły. Jest rzeczywiście tragedią naszego życia technicznego, że tylu zdolnych ludzi nie ma możności studiowania na politechnikach, ale wiadomo powszechnie, że główną tego przyczyną jest nizki stan materialny ludności.

P. W-1 o tym nie wie, w jego pojęciu wszystko się wyjaśnia frazesem, że „los" winien. Obniżenie czesnego, obniżenie kosztów utrzymania młodzieży akademickiej, zwiększenie ilości miejsc w pracowniach i laboratoriach — to są wszystko zagadnienia obce dla tego pana.

„W przemyśle żelaznym, włókienniczym, elektrotechnicznym zaznacza się dotkliwy brak specjalistów... Brak jest majstrów, maszynistów i robotników fabrycznych".

To prawda. Ale w jaki sposób powiększy się ilość majstrów, maszynistów i robotników fabrycz-

7868

nych, gdy personel techniczny ze średnim wykształceniem otrzyma tytuły inżynierów, to jest już tajemnicą p. W-1.

„Jakże nie uznać słuszności polityki rządu, zmierzającej do wzmożenia atrakcyjności zawodu technicznego".

Nie, nie można uznać słuszności takiej polityki. Zwiększenie atrakcyjności zawodu przez tytuły jest błędem. Z drugiej strony czy rzeczywiście zawód techniczny jest za mało atrakcyjny? Czy p. W-1 nie wie, ilu kandydatów na Politechnikę Warszawską odrzuca się na egzaminach konkursowych wskutek braku miejsc?

„Jakże nie uznać, że zastosowanie bodźca w kierunku szlachetnej rywalizacji, w kierunku pogłębienia wiedzy wychowanków szkół technicznych przez wyposażenie ich w tak nieszkodliwy przywilej, jak prawo nazywania się inżynierem, jest zamierzeniem mądrym i właściwym?"

Może więc przyznać felczerom tytuły doktorów medycyny dla osiągnięcia „szlachetnej rywalizacji" i „pogłębienia wiedzy" lekarskiej?

Oto uproszczona metoda podnoszenia poziomu wiedzy.

„Czy tytuł inżyniera określa już sam przez się kwalifikacje wyposażonego weń osobnika? Czy przedsiębiorca, poszukujący fachowców, będzie się kierował wizytówką, a nie kwalifikacjami petenta?"

Stawiając takie pytania p. W-1 nie widzi, że wyrządza niedźwiedzią przysługę swoim pupilom. Jeżeli tytuł inżyniera tak dalece nic nie znaczy, dlaczego się tak uporczywie o niego upominają?

„Trzeba ukrócić egoistyczne zapędy grup i zrzeszeń „fachowców" różnego autoramentu, którzy w dążeniu do zapewnienia sobie monopolistycznego na rynku pracy stanowiska czynią wszystko, by zahamować dopływ świeżych sił pracowniczych".

Lekceważenie, z jakim p. W-1 pozwala sobie pisać o organizacjach inżynierów, jako o zrzeszeniach „fachowców" „różnego autoramentu" nie przynosi zaszczytu jego umysłowości. Wygląda na to, że w jego pojęciu inżynierowie są elementem wręcz szkodliwym społecznie, jako „fachowcy" w cudzysłowie, którzy zawzięli się na utrzymanie polskiej techniki na niskim poziomie. O ogromnej pracy włożonej przez ogół polskich inżynierów nad przejęciem przemysłu z rąk zaborczych, nad stworzeniem nowych gałęzi przemysłu w Polsce, nad uniezależnieniem się od importu z zagranicy, nad dopędzaniem krajów uprzemysłowionych w dziedzinie postępu technicznego — panu W-1 nie wiadomo nic. Technikę polską uratują, w jego mniemaniu, tylko absolwenci średnich szkół technicznych, ale dopiero wtedy, gdy otrzymają tytuły inżynierów.

Argument, że inżynierowie chcą „zahamować dopływ świeżych sił pracowniczych" jest obliczony na bardzo nieinteligentych czytelników. Zdaniem p. W-1, inżynierowie chcą stworzyć „monopol". Trzeba stwierdzić, że w takim razie nie rozumie on tego, co pisze, lub udaje, że nie rozumie. Monopol polega na zapewnieniu pewnych przywilejów tylko dla ograniczonego grona ludzi. Czy organizacje inżynierów chcą ograniczyć dopływ młodzieży do Politechnik , a tym samym do tytułu inżyniera? Bynajmniej. Corocznie przybywa w Polsce kilkuset inżynierów bez protestu z czyjejkolwiek strony. Gdzież tu jest „monopol"?

Niech powyższe przykłady wystarczą dla okazania, jakimi argumentami usiłuje się urabiać opinię publiczną. Trudno doprawdy powstrzymać się od wyrażenia żalu, że wobec istotnych zagadnień mogą wogóle dochodzić do głosu wystąpienia tego rodzaju.

OPIS POWSTANIA NACZELNEJ ORGANIZACJI INŻYNIERÓW R. P.

Inż. inż.: Leon Jung, Wacław Kowalski i Marian Krahelski Z. P. I. E.

I.

O istnieniu Naczelnej Organizacji Inżynierów (N.O.I.) wie już z pewnością każdy polski inżynier. Projekty samorządu świata technicznego R. P., Pierwszy Kongres Inżynierów we Lwowie, doroczne i nadzwyczajne Zjazdy Delegatów N.O.I., częste zebrania Rady Głównej w coraz to innym mieście, zjazdy poszczególnych organizacyj inżynierskich członków N.O.I., informacje prasy codziennej, sprawozdania N.O.I., artykuły członków N.O.I. w ich czasopismach fachowych i biuletynach — wszystko to w dostatecznej mierze zaznajamia z działalnością N.O.I. — Dotąd jednak nie ukazał się w druku artykuł, którby poinformował bliżej inżynierów, jak powstała N.O.I. i kto był właściwym inicjatorem powołania do życia organizacji, która w krótkim czasie objęła kilkanaście organizacyj inżynierskich dotąd prawie zupełnie ze sobą nie współpracujących a nawet nieraz całkowicie sobie nie znanych.

Od dłuższego już czasu odczuwano wśród inżynierów konieczność jakiejś wspólnej akcji, zmierzającej do usunięcia wielu niedomagań stanu inżynierskiego, a przede wszystkim do zapewnienia mu należnej godności i powagi w społeczeństwie oraz wpływu na bieg spraw publicznych, odpowiadającego doniosłości pracy inżyniera w nowoczesnym układzie życia społecznego. — Myśl o konieczności utworzenia ogólno-inżynierskiej organizacji kiełkowała już od dawna w wielu zrzeszeniach inżynierskich, zarówno na terenie Warszawy jak i Lwowa, Krakowa i Poznania. Wielokrotne próby nie osiągnęły jednak konkretnych wyników.

Ponowną inicjatywę w kierunku takiej wspólnej akcji podjął Związek Polskich Inżynierów Elek-

tryków i powstanie N.O.I. jest ściśle związane z działalnością Z.P.I.E. Aby zrozumieć dlaczego inicjatywa powołania N.O.I. powstała w Związku stosunkowo niedawno, należy sięgnąć do czasów kiedy Związek się przeorganizowywał.

Jak wiadomo Z.P.I.E. od czasu powstania do roku 1932 istniał na zasadzie statutu, który stwarzał ze Związku organizację wyłącznie zawodowo-pracowniczą oraz zezwalał na przyjmowanie zarówno inżynierów jak i nie-inżynierów. Ten ostatni punkt statutu przeszkadzał inżynierom zgrupowanym w Związku w pracy nad sprawami obchodzącymi przede wszystkim inżynierów. Ciągle się słyszało, że dyplom jest przecież tylko papierkiem, że wszystko zależy od człowieka i jego kwalifikacji, że przecież Edisson nie był inżynierem, że nie wypada zmieniać statutu ze względu na dużą ilość członków nieinżynierów, że połowa członków wystąpi i Związek będzie musiał się zlikwidować itp. W tym czasie Związek liczył około 150 członków, czyli mniej niż 1/3 obecnej ilości. Walne Zebrania były nieliczne do tego stopnia, że brakowało nieraz osób do obsadzenia wszystkich władz i agend Związku.

Nie bacząc na „niebezpieczeństwa" Zarząd Związku w składzie — prezes ś.p. inż. Br. Tyszka i członkowie — inż. inż. Wł. Byszewski, Wł. Felhorski, L. Jung, M. Krahelski, Wł. Perkowski i J. Sawicki, stawia na Nadzwyczajnym Walnym Zebraniu w dniu 27.IV. 1932 wniosek o zmianę statutu, któryby ograniczył wstęp do Związku osobom bez akademickiego wykształcenia i zezwalał należeć do Związku inżynierom pracodawcom. Na Zebraniu obecnych było 28 osób. Wniosek nie uzyskał jednak kwalifikowanej większości. Grupa kolegów niezrażona niepowodzeniem, propagując konieczność zmiany statutu, powoduje prawie jednoczesne wpisanie się do Związku około 30 nowych członków i około 6 tygodni później, w dniu 13.VI. 1932 zostało na żądanie kilkunastu kolegów zwołane ponowne Walne Zebranie, na które przybyło już 62 członków, ilość niebywała w dotychczasowym życiu Związku. Na Zebraniu tym wniosek przeszedł i Związek zamknął wstęp nieinżynierom i zmienił swój charakter Związku pracowniczego na Związek inżynierski. Do Zarządu zostali na tym Zebraniu dodatkowo wybrani: inż. J. Straszewicz i inż. S. Szymański.

Dnia 22.V. 1933, czyli w około 1 rok po zmianie statutu, na Walnym Zebraniu Związku ustępujący Zarząd postanowił wniosek treści następującej:

„Walne Zebranie Z.P.I.E. uważa za wskazane utworzenie centralnej organizacji związków inżynierskich różnych specjalności, analogicznych do Z.P.I.E.".

Wniosek szczegółowo uzasadniał inż. L. Jung. Był to pierwszy krok postawiony przez inżynierów elektryków zmierzający w sposób wyraźny do zjednoczenia wszystkich organizacyj czysto inżynierskich. Sprawę realizacji tego wniosku Zarząd powierzył Komisji do Spraw Inżynierskich. Przewodniczącym tej Komisji był inż. J. Straszewicz. Sprawa jednak w roku 1933 z miejsca nie ruszyła wskutek prac innych, a w szczególności rozważań nad projektem Izb Inżynierskich, bardzo wówczas aktualnym.

Dopiero w maju 1934 nowy Zarząd Z.P.I.E. w składzie: prezes inż. M. Krahelski i członkowie: inż. inż.: ś.p. Br. Tyszka, J. Straszewicz, Z. Korzeniowski, M. Marczyński, Cz. Nielubowicz, W. Kotowski, S. Szymański, T. Kahl, Wł. Byszewski i T. Tworkowski — zreorganizował Komisję i powołał na jej przewodniczącego inż. L. Junga a na członków inż.inż.: ś.p. Br. Tyszkę, J. Straszewicza, T. Kozłowskiego, M. Krahelskiego, J. Sawickiego, S. Szymańskiego, W. Marczyńskiego, W. Kowalskiego i Cz. Mejro.

Komisja ta odbyła szereg zebrań, na których w szybkim tempie przystąpiono do starań nad realizacją wniosku uchwalonego na Walnym Zebraniu w dn. 22.V. 1933 o powołaniu centralnej organizacji inżynierów. Po dłuższych i wszechstronnych debatach oraz po opracowaniu szeregu tez i wytycznych zdecydowano wystąpić do pokrewnych organizacji z odpowiednim pismem. Treść tego pierwszego wystąpienia Zw. Polsk. Inż. Elektryków (dn. 26.VI. 34) w sprawie powołania naczelnej reprezentacji inżynierów była następująca:

„Jako do bratniej ideowo organizacji zwracamy się do Szanownych Kolegów o wypowiedzenie się w sprawie współpracy zrzeszeń inżynierów różnych zawodów.

Potrzeba utworzenia ogólnej reprezentacji inżynierów jest już tak wyraźna, iż nie wymaga uzasadnienia. O ile nam wiadomo myśl taka już w szeregu organizacyj oddawna nurtuje i nie wątpimy, że będzie przez ogół inżynierów przyjęta bardzo życzliwie.

Celem powstania takiej reprezentacji będzie usunięcie całego szeregu anomalii, jakie powstały w Państwie naszym na skutek różnych przyczyn, tak w stosunkach władz państwowych i społeczeństwa do inżynierów, jak i w stosunkach wzajemnych między inżynierami.

Główne z tych bolączek są następujące:

1) Ustawy dotyczące inżynierów są opracowywane bez udziału inżynierów.

2) Wpływ pracy inżynierów na życie społeczno-gospodarcze jest niedostateczny.

3) Powaga i godność stanu inżynierskiego nie jest należycie doceniana, — a przeciwnie często ignorowana.

4) Obrona pracy zawodowej inżyniera przeprowadzana jest przez poszczególne zrzeszenia w stopniu niedostatecznym i bez wspólnego planu.

5) Stanowiska wymagające wykształcenia akademickiego technicznego zajmowane są często przez nie-inżynierów.

6) Tytuł inżyniera jest nadużywany i nie jest należycie chroniony.

7) Cudzoziemcy inżynierowie są często zatrudniani bez uzasadnionej potrzeby.

8) Bezrobocie wśród inżynierów polskich.

9) Brak ustalonych zasad etyki ogólno-inżynierskiej.

10) Brak zupełny solidarności między inżynierami.

Przytoczone anomalie są szkodliwe nie tylko dla samego stanu inżynierskiego, ale przede wszystkim dla Państwa i społeczeństwa i dlatego ogólna reprezentacja inżynierów powołana do ich usunięcia powinna być utworzona jak najprędziej, a objąć winna najszersze rzesze inżynierów.

Istniejący już od dłuższego czasu Polski Związek Zrzeszeń Technicznych, jako reprezentujący w dużej ilości nieinżynierów, nie może, zdaniem naszym, odegrać właściwej roli w unormowaniu i postawieniu na właściwym poziomie spraw stanu inżynierskiego, czego najlepszym dowodem jest obecny stan rzeczy, tolerowany przez tyle czasu przez powyższy Związek.

Organizacja ta i nadal winna zrzeszać wszystkich techników w celach rozwoju nauki i techniki polskiej, obronę ześ spraw stanu inżynierskiego winni podjąć inżynierowie sami przez swoją wyłączną reprezentację i przy ścisłym współudziale poszczególnych organizacyj inżynierskich.

W celu rozpoczęcia prac przygotowawczych do związania Naczelnej Reprezentacji Inżynierskiej, należałoby zdaniem naszym, utworzyć Komisję o charakterze tymczasowym, któraby bliżej określiła cele i zadania N.R.I. (przytoczone przez nas wyżej tylko w ogólnych zarysach), opracowała sposób realizacji tych zadań oraz przygotowała statut mającej powstać organizacji.

Powyższą Komisję wyobrażamy sobie jako nieliczną, złożoną narazie z przedstawicieli tylko tych organizacyj inżynierskich, dla których myśl powołania naczelnej reprezentacji inżynierów już dojrzała.

W celu bliższego omówienia powyższej sprawy prosimy Szanownych Kolegów o wydelegowanie do nas 2 delegatów na konferencję, termin której proponujemy wyznaczyć na dzień 12 września 1934 w naszym lokalu przy ul. Czackiego 3, o godzinie 18-ej.

Prosimy o potwierdzenie odbioru niniejszego listu i o łaskawe zawiadomienie czy powyższy termin zebrania odpowiadałby Kolegom.

Na cenny udział Szanownych Kolegów w podejmowanej akcji utworzenia ogólno-inżynierskiej reprezentacji liczymy, wierząc, że przy ścisłej współpracy z Szan. Kolegami osiągniemy zamierzone cele".

Pisma tej treści wysłano do Związku Inżynierów Chemików R.P. i do Stowarzyszenia Inżynierów Wychowanków Wydziału Mechanicznego Politechniki Warszawskiej.

II.

Historię powstania N.O.I. można podzielić na dwa zasadnicze okresy. Pierwszy okres — przygotowawczy — kilkunastoletni od r. 1918 do 12 września 1934, t.j. do dnia Pierwszej Konferencji Porozumiewawczej, i drugi okres — organizacyjny — kilkunastomiesięczny od tej daty do dn. 1 grudnia 1935, t.j. do Pierwszego Zjazdu Delegatów N.O.I. w Warszawie*).

Pierwszy etap drugiego okresu rozpoczął sie w dn. 12.IX. 34 posiedzeniem Pierwszej Konferencji Porozumiewawczej (patrz załączoną tablicę). Po zagajeniu tej konferencji przez prezesa Z.P.I.E., inż.inż. L. Jung i J. Straszewicz poinformowali zaproszonych Kolegów o przebiegu i o rezultatach pracy dotychczasowej w Komisji Z.P.I.E., zreferowali opracowane wytyczne, na których zdaniem Z.P.I.E. powinna się opierać projektowana ogólnoinżynierska organizacja oraz przedstawicieli plan i taktykę działania.

Inicjatywa Z.P.I.E. została całkowicie poparta przez obie zaproszone organizacje, t.j. inżynierów chemików i inżynierów mechaników wychowanków Politechniki Warszawskiej. W wyniku tej konferencji uznano, że niezbędne jest utworzenie Naczelnej Organizacji Inżynierów R. P.**), która będąc emanacją poszczególnych istniejących organizacyj inżynierskich, mogłaby stać się reprezentacją ogółu inżynierów polskich i wypełnić zadania stanu inżynierskiego. Jednocześnie uchwalono powołać niezwłocznie Porozumiewawczą Komisję Międzyzwiązkową celem ostatecznego uzgodnienia poglądów i opracowania statutu projektowanej organizacji.

Komisja ta odbyła 6 posiedzeń (patrz tablicę) Prace Komisji były bardzo intensywne i posuwały się naprzód w szybkim tempie pomimo szeregu znacznych trudności, które wyłaniały się nieledwie na każdym kroku. Zasadnicze tezy i podstawowe wytyczne były omawiane i uzgadniane kolejno na plenum przy redagowaniu poszczególnych artykułów projektowanego statutu. Materiał do dyskusji opracowywała powołana w tym celu specjalna Podkomisja Statutowa w składzie inż. L. Junga (przewodniczącego), inż. J. Szweykowskiego i inż. M. Mączyńskiego, do której następnie zostali dokooptowani inż.inż. W. Moszyński i J. Marjański.

Przebiegu dyskusji, jak również zaakceptowanych tez i wytycznych nie przytaczamy, ponieważ powzięte uchwały znalazły swój wyraz całkowity w opracowanym statucie. Należy podkreślić przyjęty system pracy: uchwały w sprawach istotnych zapadały nie większością głosów lecz jednomyślnie po odpowiednim każdorazowym uzgodnieniu.

Projekt Statutu po wielokrotnych poprawkach i uzgodnieniach na Komisji oraz po zmianach, niekiedy bardzo istotnych, zainicjowanych przez nowych członków Komisji z ramienia Związku Inżynierów Drogowych, Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich (S.I.M.P.) i z grupy Federacji Inżynierów — wkrótce przybrał formę konkretną, odzwierciadlającą cele i zadania oraz ustrój przyszłej organizacji w myśl założeń grupy inicjatorskiej. Opracowano i uzgodniono również plan działania w czasie i w terenie.

Delegacja w składzie inż.inż. M. Krahelskiego, J. Milewskiego, L. Junga i B. Przedpełskiego złożyła wstępny projekt statutu wraz z pismem p. mjr.

---

*) Materiały: protokuły posiedzeń i Sprawozdanie Pierwszego Wiceprezesa N.O.I., inż. J. Straszewicza na Pierwszym Zjeździe Delegatów.

**) Nazwę tą przyjęto na wniosek delegatów Z.P.I.E.

TABLICA

1) Zw. Polsk. Inżynierów Elektryków
2) Zw. Inżynierów Chemików R. P.
3) Stow. Inżynierów Wych. Wydz. Mechan. P. W.
4) Stow. Inżynierów Mechaników Polskich
5) Społeczne Zrzeszenie Inż. R. P. (b. Grupa Federacji Inż.)
6) Zw. Inż. Drogowych R P.
7) Zw. Polskich Inżynierów Kolejowych
8) Stow. Architektów R. P.

× pełnomocni.
• w roli czynnych obserwatorów.

Kolejny Nr.	Data	Lokal Zebr.	Rodzaj Zebrania	Przewodniczący Zebr.	Sekretarz Zebrania	Przedstawiciele organizacyj inżynierskich								Goście obserwatorzy z ramienia		
						Elektrycy [1]	Chemicy [2]	Mechanicy Polit. Warsz. [3]	Mechanicy [4]	Społeczni [5]	Drogowi [6]	Kolejowi [7]	Architekci [8]	Ministerstwa P. i H.	Stow. Hutn. Polsk.	Stow. Inż. Górniczych i Hutniczych
						M. Krahelski, J. Straszewicz, L. Jung, W. Kowalski, W. Marczyński	J. Milewski, M. Mączyński, M. Brzozowska, Łukowski	J. Szweykowski, J. Babiński, A. Kowalski	W. Moszyński, E. Oska, E. Wolniewicz	Z. Karaffa-Kraeuterkraft, J. Marjański, S. Wiewiórski	W. Tryliński, J. Karniewski	J. Sitko, M. Widawski, Zawadzki	Kwiek, G. Trzciński, R. Miller	Z. Sławiński	K. Rosner	A. Kamieński
0	12.9.34 r.	Zw. Polsk. Inż. Elektryk.	Pierwsza Konfer. Porozum.	M. Krahelski	W. Kowalski	× × × × ×	× × × —	• • —	— — —	— — —	— —	— — —	— — —	—	—	—
1	27.9.34 r.		Porozumiewawcza Komisja Międzyzwiązkowa	J. Milewski	"	× × × × —	× × — ×	• — —	— — —	— — —	— —	— — —	— — —	—	—	—
2	18.10.34 r.			J. Szweykowski	"	× × × × —	× × — ×	• — —	— — —	— — —	— —	— — —	— — —	—	—	—
3	8.11.34 r.			L. Jung	"	× — × × —	× × — ×	• — —	— — —	— — —	— —	— — —	— — —	—	—	—
4	15.11.34 r.			M. Mączyński	"	× × × × —	× × — —	• — —	— — —	— — —	— —	— — —	— — —	—	•	—
5	23.11.34 r.			J. Straszewicz	"	× × × × —	× × — —	• — •	• • —	— — —	— —	— — —	— — —	•	—	—
6	27.11.34 r.			Z. Karaffa	M. Mączyński	× × × — —	— × — —	— — •	— — —	× × —	— —	— — —	— — —	•	—	—
7	30.11.34 r.		Komitet Organizacyjny Naczelnej Organizacji Inżynierów	M. Krahelski	W. Kowalski	× × × × —	— × — —	× — ×	• • —	× × —	• •	— — —	— — —	•	•	—
8	14.12.34 r.			J. Milewski	"	× × × × —	× × — —	× — —	× — —	× × —	× ×	• — —	• — —	—	—	—
9	16.1.35 r.	Z. P. Inż. Kol.		W. Moszyński	"	× × × × —	× × — —	× — —	× — —	× × —	× ×	× × —	— × —	•	—	•
10	23.1.35 r.			W. Moszyński	"	× × × × —	× × — —	— — —	× — —	× × ×	× —	× — ×	— — —	•	—	—
11	29.1.35 r.			W. Moszyński	"	× × × × —	× × — —	× — —	× — —	— × ×	× —	× — ×	— — —	—	—	—
12	16.4.35 r.			J. Milewski	"	× × — × —	× × — —	× — ×	× × ×	× × ×	— ×	× — —	— — ×	—	—	—
13	18.4.35 r.		Zebranie Organizacyjne N. O. I. Podpisanie aktu inauguracyjnego	J. Milewski	"	M. Krahelski — prezes, Z. Korzeniowski — sekretarz	J. Milewski — prezes, M. Mączyński — czł. Zarządu	A. Kowalski — prezes, B. Zmorzyński — sekret.	W. Moszyński — wicepr., E. Oska — wiceprezes, E. Wolniewicz — sekret. generalny	Z. Karaffa-Kraeuterkraft prezes, J. Marjański — sekretarz	E. Nowakiewicz - wicepr., J. Karniewski — sekret.	M. Widawski — prezes, J. Sitko — sekr. gen.	R. Miller — prezes, G. Trzciński — wicepr., T. Bursze — sekr. gen.	Przedstawiciele Komitetu Organizacyjnego: J. Straszewicz, J. Szweykowski, L. Jung		

R. Zymsowi, dyr. Biura Wojskowego, p. Patkowi, dyr. Gabinetu Ministra i p. J. Crzanowskiemu, naczelnikowi Wydz. Prezydialnego Ministerstwa Przemysłu i Handlu z prośbą o opinię i poparcie. Zamiary nasze konsolidacji stanu inżynierskiego zostały przyjęte w Min. P. i H. bardzo życzliwie jako objaw pożądany i aktualny.

Wobec tego, że prace statutowe i organizacyjne posunęły się znacznie naprzód i osiągnęły rezultaty dodatnie, zapadła uchwała, aby Porozumiewawcza Komisja Międzyzwiązkowa przekształciła się w Komitet Organizacyjny N.O.I. Jednocześnie rozpoczęły się intensywne narady członków Komitetu z pokrewnymi zrzeczeniami inżynierskimi. W wyniku tych pertraktacyj zgłosili się do współpracy inżynierowie drogowi, kolejowi i architekci. Zapraszanie stopniowe nowych organizacyj do współpracy było dokonywane celowo, albowiem tryb ten ułatwiał uzgodnienie podstaw projektowanej organizacji, co do których początkowo zachodziły znaczne rozbieżności zdań.

Komitet Organizacyjny N.O.I. odbył również 6 posiedzeń (patrz tablicę).

Wobec udziału w obradach Komitetu Organizacyjnego nowych delegatów z ramienia zrzeszeń inżynierskich, które w międzyczasie zgłosiły swój akces, wynikła konieczność nowych uzgodnień i poprawek w projektowanym statucie. Ponownie poddano krytyce i dyskusji zasadnicze tezy i wszystkie artykuły projektu. Została zakwestionowana nawet sama nazwa N.O.I., która na przeciąg paru tygodni uległa zmianie na Związek Organizacyj Inżynierskich R. P. (Z.O.I.). Powołano znowu Komisję Statutowo-Redakcyjną w składzie inż.inż. L. Junga, W. Moszyńskiego, J. Marjańskiego, do której następnie dokooptowano inż. inż. W. Trylińskiego i J. Straszewicza. Wielce uciążliwa praca uzgadniająca i częstokroć sprzeczne poglądy na istotę konsolidacji stanu inżynierskiego trwała w ciągu dwóch miesięcy. W wyniku ostatecznym wszystkie rozbieżności zostały zlikwidowane. Mogło to nastąpić tylko dzięki pracy rzeczywiście intensywnej i całkowicie harmonijnej. Atmosfera obrad była najzupełniej przyjazna, wszyscy członkowie Komitetu Organizacyjnego wykazywali stale maksimum dobrej woli, mając na celu definitywne załatwienie sprawy, na którą polski stan inżynierski oczekiwał przez 17 lat w Polsce Niepodległej.

Projekt Statutu N.O.I. uzgodniony ostatecznie przez Komitet Organizacyjny dn. 29.I. 35 skierowano do radcy prawnego. Zasięgnięto opinii Senatów Akademickich oraz czynników wojskowych i władz administracyjnych, poczym całkowicie gotowy projekt Statutu członkowie Komitetu przekazali swoim władzom organizacyjnym. W ciągu następnych dwóch miesięcy w ośmiu organizacjach kolejno zapadły odnośne prawomocne uchwały.

Na początku tej akcji został powołany Komitet Wykonawczy z inż. M. Krahelskim na czele. W zakres obowiązków Komitetu Wykonawczego wchodziły czynności następujące: zwoływanie posiedzeń plenarnych, uzgadnianie poszczególnych konferencyj, zbieranie potrzebnych materiałów i informacyj, przestrzeganie ustalonych na plenum terminów prac, prowadzenie korespondencji i rachunkowości, dopilnowanie pożądanych terminów w powzięciu pełnomocnych uchwał w organizacjach zrzeszonych, załatwienie wszelkich formalności z zalegalizowaniem statutu N.O.I. i sformowanie składu Tymczasowej Rady Głównej N. O. I.

W dniu 18 kwietnia 1935 odbyło się organizacyjne zebranie pełnomocnych przedstawicieli 8 organizacyj inżynierskich na którym uchwalono formalnie utworzenie N.O.I., przyjęto jednogłośnie projekt statutu w brzmieniu zaproponowanym przez Komitet Organizacyjny oraz podpisano akt inauguracyjny. Zebrani upoważnili przedstawicieli Z.P.I.E., Stow. Inż. Wychowanków Wydz. Mech. Pol. Warszawskiej i Zw. Pol. Inż. Kolejowych do przeprowadzenia wszystkich formalności, związanych z zalegalizowaniem Statutu N.O.I. oraz upoważnili ich do poczynienia w tym statucie wszystkich zmian formalnych, jakieby były wymagane przez władze zatwierdzające Statut. Podanie i Statut podpisane przez inż.inż. M. Krahelskiego, Z. Korzeniowskiego, A. Kowalskiego, B. Zmorzyńskiego, M. Widawskiego i J. Sitko zostały złożone w dn. 29.IV. 35 w Komisariacie Rządu m. st. Warszawy.

Na tym zakończono pierwszy etap prac organizacyjnych.

Wkrótce po złożeniu statutu Komitet Organizacyjny powiększył się o delegatów jeszcze trzech organizacyj a mianowicie: Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych, Stow. Polskich Inżynierów Przemysłu Naftowego w Borysławiu i Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie — ogółem więc było 11 członków założycieli N.O.I.

Stowarzyszenie Hutników Polskich, mające swą siedzibę w Katowicach wycofało się od współpracy i odwołało swego obserwatora.

Parokrotne konferencje z prezesem Polskiego Związku Zrzeszeń Technicznych p. min. A. Kühnem, jak również z przedstawicielem Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie p. inż. A. Rodowiczem nie dały wyników dodatnich.

Poza członkami Komitetu Organizacyjnego dużą pomoc okazali na różnych odcinkach akcji inż. inż.: A. Kapuściński, A. Zmaczyński, Z. Sławiński, A. Grabowski, S. Szymański i J. Nechay.

W drugim etapie tego okresu Komitet Organizacyjny stopniowo przekształcił się w Tymczasową Radę Główną N.O.I. Jednocześnie zostało wyłonione tymczasowe Prezydium Rady Głównej w składzie następującym: inż. J. Straszewicz — przewodniczący, inż. J. Nechay — skarbnik, inż. J. Marjański — sekretarz i inż. inż.: W. Moszyński, L. Jung, J. Szweykowski, Z. Hrebnicki i E. Nowakiewicz.

Tymczasowa Rada Główna odbyła 6 posiedzeń, na których poza sprawami bieżącymi i organizacyjnymi, uzgodniła i opracowała przyszłą strukturę organizacyjną Odziałów Okręgowych N.O.I. Statut został zarejestrowany dn. 17.VII. 35 r.

Po zatwierdzeniu statutu przystąpiły do N.O.I jeszcze dwie organizacje, a mianowicie: Stowarzyszenie Inżynierów w Poznaniu i Izba Inżynierska we Lwowie. W międzyczasie Stow. Inż. Wych. Wydz. Mech. Polit. Warsz. połączyło się ze Stow. Inż. Mech. Polskich. W ten sposób N.O.I. liczyło dwunastu członków, grupujących około 5.000 inżynierów.

Po przerwie wakacyjnej Tymczasowa Rada Główna została w dn. 17 września 1935 zastąpiona przez stałą Radę Główną, utworzoną na zasadach postanowień statutu. Z ramienia Z.P.I.E. do tej Rady weszli inż.inż. J. Straszewicz i L. Jung. Po ukonstytuowaniu się Rada Główna odbyła 5 posiedzeń, na których zajmowano się sprawą zwołania I Zjazdu Delegatów i przygotowania materiałów na Zjazd. Opracowano więc projekt regulaminu Zjazdu, projekt preliminarza budżetowego, projekt programu statutowej działalności N.O.I. oraz ustalono kandydaturę na prezesa N.O.I. Kandydatem na prezesa N.O.I. został jednogłośnie wybrany p. inż. Al. Bobkowski Wiceminister Komunikacji. Poza tym Rada uchwaliła regulamin swoich obrad oraz zgodnie ze statutem wyłoniła Prezydium Rady Głównej w składzie następującym: inż. J. Straszewicz — I wiceprezes, prof. inż. Z. Sochacki — II wiceprezes, inż. A. Dijakiewicz — III wiceprezes, inż. J. Mariański — sekretarz, inż. J. Nechay — skarbnik, inż. T. Mejer, inż. Wł. Skoczek — zastępcy sekretarza i skarbnika. Na jednym z pierwszych posiedzeń Rady Głównej został dokooptowany personalnie na członka Rady inż. M. Krahelski.

Dnia 1 grudnia 1935 odbył się uroczyście Pierwszy Zjazd Delegatów N.O.I. (patrz Nr. 2 „Biuletynu N.O.I." z dn. 10.VII. 36 lub Nr. 10 „Czasopisma Technicznego" z dn. 25.V. 36). W ten sposób został zakończony drugi i ostatni etap prac organizacyjnych.

Konsolidacja przeważającej większości polskiego stanu inżynierskiego, zrzeszonego w czysto inżynierskich organizacjach, stała się faktem dokonanym.

Obecnie po przeszło dwuletniej egzystencji i po stałym w tym okresie rozwoju swej działalności N.O.I. przeżywa niebezpieczny kryzys na równi ze wszystkimi organizacjami czysto inżynierskimi. Wobec tego może istotnie warto było ponownie uprzytomnić sobie z jakim trudem nastąpiła konsolidacja polskiego stanu inżynierskiego i jak bardzo długo trwały okresy — przygotowawczy i organizacyjny.

Ś. P. INŻ. BRONISŁAW TYSZKA.

W dn. 18 stycznia r. b. zmarł w Warszawie inżynier-elektryk ś. p. BRONISŁAW TYSZKA, członek-założyciel, były wieloletni prezes i Honorowy członek Związku Polskich Inżynierów Elektryków.

Urodzony w r. 1875, po ukończeniu gimnazjum, rozpoczyna studia na politechnice w Charlottenburgu. Za krzewienie jednak oświaty wśród kolonii polskiej w Berlinie wydalono go wraz z innymi studentami Polakami z Niemiec. Po powrocie do Warszawy, został aresztowany i osadzony w X-ym pawilonie w Cytadeli. Po ukończeniu studiów i uzyskaniu dyplomu na Politechnice we Lwowie, rozpoczyna pracę w Inspekcji Elektrycznej m. st. Warszawy, którą pełni przez lat 29, a ostatnio na stanowisku Kierownika. Z powodu złego stanu zdrowia stanowisko to opuszcza w 1934 r. przechodząc na emeryturę.

Ś. p. BRONISŁAW TYSZKA był jednym z założycieli Związku, inicjatorem większości poczynań, a uczestnikiem nieomal wszystkich prac, które dokonywały się w Związku. Stale poświęcał dla Związku nie tylko czas i swą myśl twórczą i inicjatywę, jako Prezes-kierownik Związku, ale jednocześnie spełniał wiele czynności technicznych, bardzo żmudnych, a często zupełnie nieefektownych, dla spełnienia których nie znajdywał chętnych.

We wszystkich fazach rozwoju Związku był jego najczynniejszym członkiem, niezaniedbując żadnej okazji, której by dla dobra Związku nie wykorzystał. W okresie największego osłabienia Związku — stał wytrwale i z niezachwianą wiarą na swym stanowisku, a pomyślne przetrwanie tego okresu w znacznej mierze Jemu Związek zawdzięcza.

Ofiarowując Związkowi ogrom swej pracy ś.p. kol. Tyszka potrafił swym autorytetem i zaletami osobistymi zjednywać i zachęcać do współpracy innych członków, powierzać im obowiązki i strzec ich spełnienia.

W uznaniu wielkich zasług, Walne Zebranie Związku Polskich Inżynierów Elektryków, uchwałą z dn. 14 marca 1934 r., nadało Zmarłemu godność Honorowego członka Związku.

Ś.p. kol. Tyszka z wielkim zapałem i ofiarnością pracował i w innej dziedzinie, związanej już z Jego czynnościami jako Kierownika Inspekcji Elektrycznej, mianowicie w dziedzinie Polskich Przepisów Elektrotechnicznych, które zapoczątkowane zostały w Kole Elektryków, przy Stowarzyszeniu Techników Polskich w Warszawie.

Był ceniony i lubiany przez wszystkich, którzy się z Nim stykali w życiu zawodowym i prywatnym. Zawsze bardzo chętnie okazywał pomoc swym młodszym kolegom, przy czym nie żałował ani swego czasu ani trudu.

Ze zgonem ś.p. kol. Tyszki ubył jeden z cichych i zasłużonych pracowników na polu technicznym i społecznym, człowiek nieskazitelnego charakteru, ofiarny dla wszystkich, mało wymagający dla siebie, wybitny technik, a jednocześnie utalentowany muzyk.

Bolesław Jabłoński.

Z NACZELNEJ ORGANIZACJI INŻYNIERÓW R. P.

Prezydium Rady Głównej N.O.I. nadesłało pięć Komunikatów z dn. 23.XII. 37 r., z dn. 14.I. 38 r., z dn. 17.I. 38 r., z dn. 19.I. 38 r. i z dn. 20.I. 38 r. w sprawie ustawy Ministerstwa W.R. i O.P. o tytule inżyniera oraz Komunikat Komisji do Spraw Zawodowych i Ogólnych z dn. 7.I. 38 r.

Komunikaty te poniżej podajemy do wiadomości Kolegów.

Do członków N.O.I., S.A.R.P. i Stow. Techników Polskich w Warszawie.

Dnia 30.XII. odbędzie się zebranie Rady Głównej N.O.I. celem ustalenia dalszego postępowania w sprawie tytułu inżyniera, a w szczególności zajęcia stanowiska wobec podanej w prasie wiadomości o przyjęciu przez Radę Ministrów rządowego projektu ustawy o tytule inżyniera, tej mianowicie treści, że dotychczasowi inżynierowie otrzymają tytuł inżyniera dyplomowanego, tytuł zaś inżyniera będą mogli otrzymać technicy po kilkuletniej praktyce i przedstawieniu z niej sprawozdania.

Uchwałę powyższej treści powzięto po odbyciu w dniu 19 bm. na terenie całego kraju protestacyjnych zebrań inżynierów, z których rezolucje zostały natychmiast przesłane przede wszystkim Panu Premierowi, Ministrowi W. R. i O. P. oraz innym czynnikom rządowym.

Powzięcie zatym tej uchwały przez Radę Ministrów musimy uznać za dalsze zlekceważenie opinii Politechnik i świata inżynierskiego oraz pogwałcenie przyznanych nam konstytucją praw opiniowania ustaw przez organizacje stanowe, co wymaga z naszej strony jak najostrzejszej reakcji.

Podając powyższe do wiadomości Kolegów prosimy o udzielenie odpowiednich pełnomocnictw Delegatom na Radę Główną N.O.I., a przedewszystkim o przygotowanie na zebranie Rady wniosków co do dalszego stanowiska polskiego świata inżynierskiego. Ze względu na ważność sprawy na zebranie Rady zapraszamy również prezesów Członków N.O.I., prezesów Oddziałów Okręgowych N.O.I., Stowarzyszenie Techników Polskich w Warszawie, oraz prezesa Stow. Arch. R. P.

W dniu 13.I. 38 r. odbył się w gmachu Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie, Nadzwyczajny Zjazd Delegatów czternastu organizacyj inżynierskich wchodzących w skład Naczelnej Organizacji Inżynierów R. P. oraz delegatów Stowarzyszenia Architektów R. P. i Stowarzyszenia Techników Polskich, w sprawie nowego projektu o tytule inżyniera.

Zjazd ten uchwalił następującą rezolucję:

„Nadzwyczajny Zjazd Delegatów Naczelnej Organizacji Inżynierów R. P. zrzeszającej 14 organizacji inżynierskich oraz zaproszonych Delegatów Stowarzyszenia Architektów R. P. i Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie: 1) jednomyślnie protestuje jak najenergiczniej przeciwko projektowi ustawy o stopniach dyplomowanego inżyniera oraz inżyniera, wniesionemu przez Rząd do Sejmu — jako obniżającemu powagę polskiej nauki technicznej i wprowadzającemu zamęt w strukturze technicznej i gospodarczej Państwa, 2) łączy się z rezolucjami, uchwalonymi przez młodzież politechniczną i w imieniu ogółu świata inżynierskiego postanawia walczyć razem z młodzieżą o wspólne postulaty, 3) stwierdza, że zwiększenie ilości inżynierów w Polsce osiągnie się nie przez nadawanie technikom tytułu inżyniera, lecz przez udostępnienie studiów politechnicznych większej ilości młodzieży".

Do Członków N. O. I.

Komisja Akcji w sprawie tytułu inżyniera uchwaliła na posiedzeniu swym w dniu 15 stycznia b. r. — między innymi: dotrzeć do wszystkich poszczególnych posłów wchodzących w skład Komisji Oświatowej, która będzie rozważała rządowy projekt ustawy o tytule inżyniera.

Jako na środek do tej akcji wskazano na możliwość wykorzystania osobistych znajomości poszczególnych Kolegów z członkami rzeczonej Komisji.

Przesyłając w załączeniu wykaz członków Komisji Oświatowej, w odpowiedniej ilości egzemplarzy, prosimy uprzejmie o rozesłanie go Kolegom będącym członkami Waszej Organizacji z wyjaśnieniem, aby zwrócili się do znajomych sobie osobiście posłów z tej Komisji i wyłożyli im

stanowisko sfer inżynierskich oraz szkodliwość zasad projektu wniesionego do Sejmu.

Do ogółu Kolegów Inżynierów.

Zagadnienie zmiany ustawowych zasad tytułu inżyniera odbiło się szerokim echem w prasie, która oprócz artykułów i wzmianek rzeczowych, zamieszcza również częstokroć artykuły tendencyjne, znamionujące nieprzychylne nastawienie redakcji wobec inżynierów.

Zjawisko to wywołało zdrowy odruch wśród szerokich sfer inżynierskich i redakcje tych pism, które pozwalają sobie na tendencyjnie nieprzychylne traktowanie zagadnienia tytułu inżyniera, otrzymują liczne korespondencje od inżynierów z wyrazami protestu przeciwko jednostronnemu traktowaniu sprawy, a zarazem z zagrożeniem, że wstrzymują prenumeratę, o ile ten stan utrzyma się nadal.

Powyższy przykład jest ze wszech miar godny naśladowania, wobec czego apelujemy do Kolegów, by poszli w opisane ślady, tak, iżby te protesty przybrały masowy charakter.

Nie wątpimy, że taka forma protestu przyczyni się w znacznej mierze do zmiany nastawienia nieprzychylnych pism do zagadnienia, o które walczymy.

Prosimy uprzejmie o rozesłanie tego okólnika do wszystkich Kół i Oddziałów Waszej Organizacji Macierzystej.

Fundusz prasowo propagandowy.

Nadzwyczajny Zjazd Delegatów N.O.I. zwołany w celu zajęcia stanowiska wobec zamierzonego przez Rząd wydania nowej ustawy o tytule inżyniera, powziął następującą uchwałę:

„Nadzwyczajny Zjazd Delegatów N.O.I. w dniu 13 stycznia 1938 r. uchwala utworzenie **„Funduszu Specjalnego N.O.I."** celem finansowania akcyj nieobjętych budżetem, a uchwalonych przez Zjazd Delegatów lub Radę Główną.

Jako pierwszą daninę uchwala się jednorazowy podatek wszystkich inżynierów zrzeszonych w organizacjach należących do N.O.I. w wysokości 2 do 10 zł zależnie od skali zarobkowej. Zbiórką na fundusz zajmą się Związki, które mają prawo zwolnić od daniny według swego uznania Kolegów bezrobotnych, emerytów itp.".

Podając powyższą uchwałę do wiadomości Szanownych Kolegów, komunikujemy również, że jeszcze przed Zjazdem opodatkował się na ten cel Polski Związek Inżynierów Budowlanych, a zaraz po Zjeździe zebrały już i wpłaciły zaliczki na Fundusze Specjalny: Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Górniczych i Hutniczych, Związek Inżynierów Drogowych R. P. i Związek Polskich Inżynierów Kolejowych.

Dalsze wpłaty prosimy uskuteczniać na załączone blankiety P. K. O., celem zaś ułatwienia nam księgowania prosimy o umieszczanie na blankietach dopisku „na Fundusz Specjalny".

Warszawa, dn. 18 lutego 1938 r.

Z uwagi na odbywającą się współpracę Naczelnej Organizacji Inżynierów R.P. z przedstawicielami Rządu nad uzgodnieniem poglądów i zasad projektu **ustawy o zorganizowaniu inżynierów,** uchwalono w dniu 16 lutego b. r. na zebraniu upoważnionych Delegatów Członków N.O.I. wezwać wszystkie Organizacje wchodzące w skład N.O.I., do zaniechania wszelkich polemik w prasie, aż do czasu ukończenia pertraktacyj ze wspomnianymi przedstawicielami Ministerstw.

Prezydium Rady Głównej N.O.I.:

Sekretarz (—) Inż. J. Nechay

I Wiceprezes (—) Inż. A. Kowalski

DO CZŁONKÓW N.O.I.

Warszawa, dnia 18 lutego 1938 r.

Dnia 16 lutego 1938 r. odbyło się w Warszawie zebranie Delegatów organizacyj należących do N.O.I. oraz przedstawicieli Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w sprawie rządowego projektu **ustawy o zorganizowaniu inżynierów.** Na zebraniu tym postanowiono w celu jak najbardziej wszechstronnego ujęcia sprawy, opracować uwagi do powyższego projektu ustawy, w 3-ch grupach według następującego klucza:

I. Stowarzyszenie Inżynierów Mechaników Polskich (przewodniczący),
Związek Polskich Inżynierów Elektryków,
Związek Inżynierów Chemików R. P.
Związek Polskich Inżynierów Lotniczych,
Społeczne Zrzeszenie Inżynierów R. P.,
Stowarzyszenie Elektryków Polskich.

II. Związek Polskich Inżynierów Kolejowych (przewodniczący),
Polski Związek Inżynierów Budowlanych,
Stowarzyszenie Inżynierów Wodnych R. P.,
Związek Inżynierów Drogowych R. P.

III. a) Polskie Towarzystwo Politechniczne we Lwowie,
Izba Inżynierska — Koło Inżynierów we Lwowie,
Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Przemysłu Naftowego,
b) Krakowskie Towarzystwo Techniczne,
Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Górniczych i Hutniczych,
Oddział Okręgowy N.O.I. w Krakowie,
c) Oddział Okręgowy N.O.I. w Poznaniu,
d) Oddział Okręgowy N.O.I. w Toruniu.

Termin opracowania kontrprojektów ustalono dla grupy I i II do dnia 20 marca 1938 r., dla grupy III do dnia 15 marca b. r. Pomiędzy 15 i 20 marca grupy: III a, III b, III c, i III d — zjadą się w Warszawie i uzgodnią wspólny projekt, do dnia 20 marca b. r.

Aby dać możność wypowiedzenia się inżynierom nienależącym do N.O.I. postanowiono zapro-

się do powyższych prac S.T.P., S.A.R.P., Kr. Tow. Techn. i S.E.P.

Stowarzyszenia przewodniczące w grupach zwołują zebrania we własnym zakresie i są odpowiedzialne za terminowe ukończenie swych prac.

Okólnik niniejszy, oprócz wymienionych w nim stowarzyszeń, otrzymują również do wiadomości — Zarządy Oddziałów Okręgowych N.O.I. oraz członkowie Rady Głównej N.O.I.

Prezydium Rady Głównej N.O.I.:

Sekretarz (—) Inż. J. Nechay

I Wiceprezes (—) Inż. Ad. Kowalski

I. Komisja do Spraw Zawodowych i Ogólnych zwraca się do członków N.O.I. z prośbą o powiększenie ilości delegatów Stowarzyszeń do tej Komisji do liczby 3.

Zaznaczamy, że pragnęlibyśmy, by delegaci nie byli zaangażowani w innych pracach społecznych, aby zatym nic nie przeszkadzało im poświęcać swego wolnego czasu pracom Komisji.

II. Ze względu na ukazanie się rozporządzenia wykonawczego w sprawie umów zbiorowych w przemyśle, zwracamy uwagę Sz. Kolegów na konieczność sprawdzenia, czy w Ich Statutach znajduje się przepis, wskazujący, że organizacja zajmuje się sprawami zawodowymi, a także, w razie zawierania wspomnianych umów, na konieczność nawiązania kontaktu z Inspektoratem Pracy. Stowarzyszenia, któreby zawarły takie umowy prosimy o nadesłanie odpisów tychże umów do N. O. I.

III. W związku z nowelizacją ustawy przemysłowej w Min. P. i H. prosimy o zapoznanie się dokładnie z obecnie obowiązującą ustawą i o wysunięcie odpowiednich wniosków, oraz projektowanych uzupełnień i zmian, aby N.O.I. mogła w sprawie nowelizacji ustawy zająć stanowisko należycie umotywowane.

Jednocześnie komunikujemy, że Komisja uchwaliła następujące tymczasowe wytyczne, dotyczące minimalnych płac, jakie pobierać winni inżynierowie (ze stopniem akademickim) za swą pracę, a mianowicie:

1) Inżynier, uprawniony do używania tytułu inżyniera na terenie Rzeczypospolitej w myśl Ustaw Polskich, w pierwszym roku po ukończeniu studiów powinien pobierać wynagrodzenie nie niższe niż pobory urzędnika państwowego VIII stopnia służbowego.

2) Po upływie co najmniej jednego roku nieprzerwanej pracy inżynier winien mieć podwyższone uposażenie co najmniej do wysokości poborów urzędniko państwowego VII stopnia służbowego.

3) Niezależnie od powyższego wynagrodzenia inżynier winien otrzymywać określone dla danej miejscowości dodatki: rodzinny i służbowy, odpowiadające danemu stopniowi służbowemu i zajmowanemu stanowisku.

Opinia w sprawie rządowego projektu „Ustawy o zorganizowaniu inżynierów".

W związku z uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 1938 r. Prezydium Rady Głównej NOI. zwróciło się natychmiast z odpowiednim wnioskiem do P. Ministra P. i H., w wyniku czego otrzymało w dniu dzisiejszym pismo następującej treści:

„ Ministerstwo
Przemysłu i Handlu
L. P. A. XI. 1/3

Warszawa, dn. 8 lutego 1938 r.

Do
NACZELNEJ ORGANIZACJI INŻYNIERÓW R.P.
na ręce Pana Vice Ministra
inż. Aleksandra Bobkowskiego

Ministerstwo Przemysłu i Handlu donosi, iż na skutek wniosku złożonego przez Naczelną Organizację Inżynierów R. P., Pan Minister Przemysłu i Handlu wyraził zgodę sprolongowania terminu udzielenia odpowiedzi na przesłany projekt ustawy o zorganizowaniu inżynierów do dnia 5 kwietnia b. r.

Dyrektor Departamentu
(—) Podpis nieczytelny

W związku z powyższym prosimy Szanownych Kolegów o wyznaczenie delegatów do Komisji postanowionej w dniu 29 stycznia b. r., której zebranie odbędzie się w dniu 16 lutego b. r. o godz. 18-ej w lokalu NOI. przy ul. Kruczej Nr. 14 m. 1.

ZE STOWARZYSZENIA ASYSTENTÓW POLITECHNIKI LWOWSKIEJ.

Poniżej podajemy do wiadomości Kolegów treść pisma z dn. 28 stycznia r. b. od Stowarzyszenia Asystentów Politechniki Lwowskiej w sprawie rządowego projektu ustawy o tytule inżyniera.

W wykonaniu uchwały wiecu Asystentów zwołanego w obronie tytułu inżyniera przez Zarząd Stowarzyszenia Asystentów Politechniki Lwowskiej w dniu 25.I. 1938 zwracamy się do Szanownych Panów z gorącym apelem aby na terenie Swych organizacji podjęli myśl jak najenergiczniejszego protestu przeciwko obniżeniu powagi stopnia naukowego jakim jest tytuł inżyniera.

Celem zadokumentowania swego stanowiska Asystenci Politechniki Lwowskiej uchwalili następującą rezolucję, którą prosimy wziąć pod uwagę na terenie organizacji Szanownych Panów:

Zebrani asystenci Politechniki Lwowskiej na wiecu w dniu 25.I. 1938 r. zwracają się przez Zarząd Stowarzyszenia Asystentów Politechniki Lwowskiej do wszystkich organizacyj inżynierskich, by natychmiast wszczęły akcję, którąby miała na celu, w razie uchwalenia projektu rządowego przez Sejm i Senat R. P., złożenia tytułów inżyniera przez ich posiadaczy. (Inżynierowie, któ-

rzy otrzymali tytuł w polskich Wyższych Uczelniach składają go do dyspozycji tych Uczelni, zaś inżynierowie, którzy go posiadają na zasadzie art. 5 i 6 obowiązującej ustawy, do dyspozycji wedle uznanej jednej z Wyższych Uczelni w Polsce, które taki tytuł wydawać mogą).

sekretarz — prezes

Inż. Turska-Jaroszewiczowa — Inż. T. Kolasiński

S. E. P.

W związku z artykułem kol. Stanisława Jezierskiego w poprzednim numerze ,,Biuletynu ,,Z.P.I.E." otrzymaliśmy pismo z dn. 13.I. 38 r. od Zarządu Głównego Stowarzyszenia Elektryków Polskich, które chętnie poniżej umieszczamy, tymbardziej, że ilustruje ono poglądy autora artykułu.

Przy okazji wyjaśniamy, że artykuł kol. S. Jezierskiego był ogłoszony nie w celu wywołania polemiki, lecz miał za zadanie ułatwienie osiągnięcia pożądanej konsolidacji.

Do Zarządu Głównego Związku Polskich Inżynierów Elektryków.

Szanowni Koledzy.

W numerze 12-13 Biuletynu Związku Polskich Inżynierów Elektryków z listopada-grudnia 1937 r. ukazał się artykuł Kolegi inż. Stanisława Jezierskiego p. t.: ,,Inżynierowie elektrycy na tle konsolidacji stanu inżynierskiego w Polsce". W odnośniku do tego artykułu, zatytułowanym **) ,,Zasadnicze różnice pomiędzy Z.P.I.E. i S.E.P.", podane są informacje (pod a, b, c, d, e), które uważamy za nasz obowiązek sprostować, względnie uzupełnić, gdyż wywołać mogą niewłaściwe pojęcie o naszym Stowarzyszeniu, zwłaszcza u osób bliżej niezorientowanych w jego działalności. Ponieważ w interesie dobra i potrzeby konsolidacji elektrotechnicznego świata inżynierskiego leży usuwanie i wyjaśnianie wszelkich nieporozumień, pozwalamy sobie prosić Szanownych Kolegów, aby zechcieli umieścić poniższe wyjaśnienia i uzupełnienia w najbliższym zeszycie Ich ,,Biuletynu".

a) S.E.P. zgodnie ze swym statutem ma wielu członków nie inżynierów, a nawet nie techników.

Paragraf 7 Statutu S.E.P. mówi, że: ,,Członkami zwyczajnymi S.E.P. mogą być inżynierowie, technicy ze średnim wykształceniem technicznym i osoby ze średnim wykształceniem ogólnym, pracujące na polu elektrotechniki..".

Punkt ten uzupełniamy informacją, że na dzień 1 stycznia 1938 roku na 1182 członków fizycznych S.E.P. było 935 inżynierów, t.j. 79,1%, 117 technologów, t.j. 9,9%, 20 techników ze średnim wykształceniem, t.j. 1,7% oraz 110 osób, t.j. 9,3%, posiadających wykształcenie wyższe uniwersyteckie, handlowe lub nieukończone studia politechniczne lub ukończone średnie i pracujących na polu elektrotechniki.

b) S.E.P. ma dużo członków inżynierów Żydów.

IX Walne Zgromadzenie S.E.P. w dniu 24 maja 1938 roku uchwaliło następujące uzupełnienie Statutu S.E.P.: ,,W poczet członków Stowarzyszenie nie mogą być przyjmowane osoby narodowości żydowskiej lub pochodzenia żydowskiego". Takiego paragarafu Statut Z.P.I.E. nie zawiera.

W dniu 1 stycznia 1937 roku żydów w S.E.P. było 112 na 1040 członków S.E.P., t.j. 10,8%. W chwili obecnej liczba ta spadła do 52 osób, co stanowi przy 1182 członkach S.E.P. 4,5%.

c) S.E.P. nie interesuje się sprawami zawodowymi stanu inżynierskiego.

Należałoby powiedzieć: S.E.P. n i e z a j m u j e s i ę tymi sprawami, ponieważ zajmuje się nimi Z.P.I.E.

d) W S.E.P.-ie są zbyt duże wpływy członków zbiorowych.

Liczba członków zbiorowych S.E.P. wynosi 77 na 1182 członków yzifcznych, t.j. 6,6% ogółu członków. Każdemu członkowi zbiorowemu przysługuje na Walnych Zgromadzeniach S.E.P. jeden głos, tj. tyle, co członkowi zwyczajnemu (§ 20 Statutu), wobec czego nie może być mowy o zbyt dużych wpływach członków zbiorowych.

e) S.E.P. nie popiera akcji organizacji czysto inżynierskich.

W sprawie rozwoju nauki i techniki oraz uprzemysłowienia i elektryfikacji kraju, w sprawie spolszczenia krajowego przemysłu, w sprawie obrony narodowej — S.E.P. występuje jako jeden z inicjatorów i pionierów. Jeśli natomiast chodzi o akcję w sprawie nowelizacji ustawy o tytule inżyniera, S.E.P. rzeczywiście dotychczas nie wypowiadał swej opinii.

Na tym kończymy nasze uzupełnienia w przeświadczeniu, że akcja wspólnego porozumienia winna być ułatwiana w drodze wzajemnego usuwania mogących wyniknąć nieporozumień i niejasności.

Z koleżeńskim pozdrowieniem

Sekretarz Gen. — Prezes

(--) Inż. J. Podoski — (—) Inż. A. Hoffmann.

FUNDUSZ STYPENDIALNY POLSKIEJ ELEKTROTECHNIKI IM. MARSZAŁKA JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO.

Sprawozdanie ze zbiórki na dzień 1.II.1938

Do dnia 1.II.1938 wpłynęły następujące deklaracje na Fundusz Stypendialny Polskiej Elektrotechniki im. Marszałka Józefa Piłsudskiego:

a) deklaracje indywidualne:

Balicki Adam, Bereszko Ignacy, Bijasiewicz Jerzy, Bleche Józef, Bulzacki Julian, Czaplicki Tadeusz, Czarnowski Jan, Czemeryński Andrzej, Demelowie J. i W., Dubeltowicz H., Fijałkowski Wie-

sław, Frankus Alfred, Fuks Ludwik, Grabowski Zbigniew, Groszkowski Janusz, Haman Bernard, Herink Artur, Hoffman Alfons, Horkiewicz Adolf, Idzikowski Tadeusz, Ignatowicz Stanisław, Jachimowicz Ludwik, Jackowski Kazimierz, Jekiełek Ludwik, Jung Leon, Kadecz Jan, Kadenacy Jan, Kadura Stanisław, Kamiński Stanisław, Karsnicki Felicjan, Kłys Kazimierz, Korzeniowski Zygmunt, Kossobudzki Stanisław, Kowalski Marian, Kowalczewski Darosław, Kozmiński Julian, Krokos Jerzy, Krzycki Stefan, Krzyczkowski Antoni, Kühn Alfons, Kulejewski Stanisław, Kumanowski Antoni, Kuźmicki Mieczysław, Lenartowicz Józef, Lubański Stanisław, Majzner Alfred, Magnuski Henryk, Meyer Jan, Mickaniewski M., Miller Jerzy, Miński Józef, Młodkowski Jan, Moroński Witold, Możejko Józef, Napieralski Eug., Nazarewicz Jerzy, Obrąpalski Jan, Ostaszewski Z., Paciorek Adam, Podoski Józef, Polaczek Tadeusz, Pomirski Henryk, Pożaryski Mieczysław, Pustoła Kazimierz, Rosental Witold, Rychard Konstanty, Rzeszewski Ignacy, Rzymowski Eugeniusz, Smoliński Adam, Sokolcow Dymitr, Staniszewski Kazimierz, Straszewicz Jan, Straszewicz Kazimierz, Szczekowski Janusz, Szubski Tadeusz, Szumilin Włodzimierz, Smoliński Adam, Synek Edward, Tabaczyński Zygmunt, Tarczyński Marian, Temerson Leopold, Tittenbrun Bogusław, Turczynowicz-Suszycki Wacław, Walloni W., Winnicki M., Witwicki Bolesław, Wojciechowski Henryk.

Baniewicz Tadeusz, Bergman Piotr, Buzek Paweł, Czyżewski Mikołaj, Dąbrowski Stanisław, Dąbrowski Bronisław, Forbert Zygm., Golański Henryk, Gościcki Ignacy, Grüner Kazimierz, Hermel Antoni, Hibner Jan, Jabłoński Bolesław, Jakubielski Antoni, Jaskólski Tadeusz, Jędrychowski Jerzy, Kobosko Edward, Koenig Eugeniusz, Kotelewski Włodzimierz, Krahelski Marian, Kuhn Stanisław, Liszka Stanisław, Lubodziecki Stanisław, Mauberg Konstanty, Michałowski Stanisław, Morawski Adolf Jan, Opęchowski Edward, Parczewski Tadeusz, Paszyc Aleksander, Perkowski Władysław, Podoski Roman, Przybyłowski Władysław Jerzy, Raczyński Zdzisław, Rajski Czesław, Rejment Jerzy, Rewkowski Stanisław, Richter Herman, Rotkiewicz Wilhelm, Rydz Lucjan, Sikorski Jan, Sosnowski Zygmunt, Struszyński Wacław, Weikert Aleksander, Winogradow Aleksander, Żerański Tadeusz.

Ogółem 132 deklaracje indywidualne dały . . . . zł. 3677.47.—

b) elektrownie:

Ogółem 17 deklaracyj elektrowni dały . . . . zł. 16670.86.—

(suma powyższa jest faktycznie większa — 3 elektrownie zadeklarowały 0,2 promille od obrotu za r. 1937).

c) firmy elektrotechniczne:

Ogółem 21 deklaracyj firm elektrotechnicznych dały . . . . zł. 8230.—

Zestawienie sum zadeklarowanych.

a) 132 deklaracje indywidualne	zł.	3677.47.—
b) 17 deklaracyj elektrowni . .	zł.	16670.86.—
(0,2 promile od obrotu za rok 1937)	zł.	7000.—
c) 21 deklaracyj firm elektrotechnicznych	zł.	8230.—
Razem	zł.	35578.33.—

Komitet Funduszu wzywa wszystkich elektryków polskich, aby nie zwlekając deklarowali i wpłacali na rzecz Funduszu stypendialnego.

SPRAWOZDANIE ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z DZIAŁALNOŚCI Z. P. I. Ę. W R. 1937.

Zarząd Główny zmuszony jest na wstępie zaznaczyć, że sprawozdanie z działalności Związku za r. 1937 będzie krótkie, podające jedynie ważniejsze momenty z życia Związku w r. ub. Zarząd nie uważał za właściwe i potrzebne ponowne powtarzanie swych sprawozdań i informacji, które były ogłoszone drukiem w ciągu roku w ,,Biuletynach Z.P.I.E.'' Z tego powodu w wielu wypadkach Zarząd ograniczył się do podania w nawiasie numeru i strony ,,Biuletynu'' gdzie zostały obszerniej potraktowane niektóre fakty i aktualne zagadnienia.

Rok sprawozdawczy zamknął charakterystyczny pod wieloma względami czteroletni okres w życiu Związku Polskich Inżynierów Elektryków. W tym okresie miał miejsce rozwój ilościowy i jakościowy Związku osiągnięto konsolidację wewnętrzną oraz ciężar gatunkowy, umożliwiający zajęcie przez inżynierów elektryków należnego im stanowiska w gronie pokrewnych organizacyj inżynierskich.

Podobnie jak w latach poprzednich cele i zadania jak również taktyka Związku pozostały bez zmiany. Ostatni kwartał r. ub. z wiadamych ogólnie powodów był dla Związku bardzo trudnym etapem. Trudności te trwają jeszcze nadal.

Z e b r a n i a.

W roku sprawozdawczym odbyły się następujące zebrania: 1) w dn. 18 kwietnia r. ub. Doroczne Walne (XXXI) Zebranie członków Związku przy udziale 115 Kolegów (Nr. 6-7 str. 4). 2) jedno Zebranie Odczytowe w dn. 10 stycznia r. ub. (Nr. 2 str. 8). Zebrań odczytowych więcej nie było, ponieważ członkowie Z.P.I.E. korzystają z wolnego wstępu na liczne i urozmaicone odczyty Stowarzyszenia Elektryków Polskich. 3) Jedno zebranie dyskusyjne w dn. 9 września r. ub. poświęcone obradom nad skrótami referatów na Pierwszy Polski Kongres Inżynierów we Lwowie (Nr. 8-9 str. 1, str. 20; Nr. 10-11 str. 15). 4) Jedno Zebranie Koleżeń-

skie w dn. 13 września r. ub. we Lwowie, na którym były poruszone zagadnienia organizacyjne Związku oraz aktualne sprawy inżynierskie (Nr. 10-11 str. 16 i 6). 5) Dwa Zebrania Sprawozdawczo-informacyjne: pierwsze w dn. 21 listopada r. ub,. poświęcone sprawie zamierzonej przez Ministerstwo W. R. i O. P. nowelizacji ustawy o tytule inżyniera (Nr. 10-11 str. 1, Nr. 12-13 str. 8) i drugie w dn. 12 grudnia r.ub.— poświęcone działalności N. O. I. i pracom delegatów Związku do Rady Głównej N.O.I. (Nr. 12-13 str. 9). 6) Jedno wspólne Zebranie Inżynierów, członków jedenastu organizacyj inżynierskich w dn. 19 grudnia r. ub. w Warszawie. Celem Zebrania było zaprotestowanie przeciwko projektowi Ministerstwa W.R. i O.P. o tytule inżyniera. Było obecnych 150 członków Z.P.I.E. (Nr. 12-13 str. 10). 7) Cztery zebrania dyskusyjne w czerwcu r. ub. w lokalu Związku celem omówienia w gronie kolegów bliżej interesujących się Kongresem zagadnień stanowiących treść referatów zgłoszonych na Kongres. 8) Jedno Zebranie w dn. 9 kwietnia r. ub. przedstawicieli Związku na Zwyczajny Zjazd Delegatów N.O.I. w celu omówienia i uzgodnienia wniosków, mających być zgłoszonymi na Zjeździe w imieniu Z.P.I.E. (Nr. 6-7 str. 10).

Współpraca z N.O.I.

Związek za pośrednictwem swych przedstawicieli brał czynny udział we wszystkich pracach i organach N. O. I. Mieliśmy dwóch delegatów w Radzie Głównej, z których jeden został wybrany do Prezydium Rady jako I Wiceprezes N.O.I. Ponadto w składzie Rady Głównej był jeden z członków Z.P.I.E. z ramienia Związku Polskich Inżynierów Lotniczych oraz prezes Z.P.I.E. — na podstawie kooptacji ad personam.

Z przykrością należy stwierdzić, że Związkowi w r. ub. nie udało się uzupełnić listy swych członków do 500, pomimo, że do tej liczby brakowało bardzo niewiele. Dało by to możność delegowania trzeciego członka do Rady Głównej i zrównałoby nasz Związek z najliczniejszymi i najbardziej wpływowymi organizacjami w N.O.I.

Obecnie inżynierowie mechanicy i kolejowi mają po czterech, a inżynierowie chemicy i górnicy po trzech członków w Radzie Głównej. Związek nasz jako jedyna reprezentacja inżynierów elektryków w N.O.I. powinien dołożyć wszelkich starań, aby dorównać czterem powyżej wspomnianym organizacjom.

W składzie pięciu członków Głównej Komisji Rewizyjnej mamy swego przedstawiciela według klucza, przyjętego na zasadzie liczebności. Na Zwyczajnym Zjeździe Delegatów w dn. 11 kwietnia r. ub. Związek był reprezentowany przez 13 kolegów (Nr. 6-7 str. 9).

O pracach w N.O.I. Koledzy byli informowani periodycznie na łamach Biuletynu (Nr. 8-9 str. 19; Nr. 10-11 str. 12; Nr. 12-13 str. 4; Nr. 14-15) oraz na specjalnych zebraniach sprawozdawczo-informacyjnych Związku.

Wydawnictwa Z.P.I.E.

W lutym r. ub. został rozesłany do wszystkich członków Związku „Notatnik Informacyjny Z.P.I.E. na r. 1937" (rok wydawnictwa III), a w grudniu r. ub. został oddany do druku „Notatnik Informacyjny Z.P.I.E. na r. 1938" (rok wydawnictwa IV). Do każdego Notatnika była wprawiona legitymacja członkowska Z.P.I.E. i N.O.I.

W roku sprawozdawczym zostały opracowane przez Biuro Zarządu Głównego i ogłoszone drukiem wyniki „Bezimiennej Ankiety dla Inżynierów Elektryków" (Nr. 3-4 str. 1). Ankieta ta dała dużo ciekawego materiału, a wyniki jej wywołały żywe zainteresowanie nie tylko pośród członków Związku lecz i w sferach inżynierów innych specjalności. Jak nam wiadomo na wyniki ankiety zwróciły również uwagę czynniki urzędowe.

Rozpoczęte w grudniu 1936 r. wydawnictwo informacyjne p. t. „Biuletyn Związku Polskich Inżynierów Elektryków" stało się periodycznym organem Związku. W okresie 15 miesięcy od grudnia 1936 r. do lutego 1938 r. ukazało się 15 numerów w odstępach 1—2 miesięcznych.

Biuletyn z tego okresu zawiera 128 stron druku, czyli średnio po 8½ strony na jeden numer. Pojedyńczych numerów odbito 1700 egzemplarzy, podwójnych 4150 — razem 10.000 numerów. Średni nakład wynosił 660 egz. Biuletyn został rozesłany do członków Związku, do pokrewnych organizacyj inżynierskich, do niektórych redakcyj na zasadach wymiany, do członków Rady Głównej N.O.I., do urzędów i instytucji elektrycznych, do organizacyj akademickich itp. Ponadto niektóre numery (np. Nr. 3-4 i Nr. 10-11) w zależności od zawartego materiału były wysłane do inżynierów elektryków nie należących do Z.P.I.E.

Treść numerów „Biuletynu" oprócz oryginalnych artykułów zawierała materiał informacyjny o działalności Z.P.I.E. i N.O.I. (Spis rzeczy Nr. 14-15). Na 29 artykułów złożyły się prace 23 autorów — Kolegów z Warszawy. Numery 1, 2, 5, 6, 7 są już całkowicie wyczerpane. Wszystkie wydawnictwa Związku były bezpłatne.

Zarząd Główny ma wrażenie, że Biuletyn odegrał w życiu Związku rolę dodatnią. Znaczny wysiłek Kolegów, którzy swą pracą przyczynili się do utrzymania organu Związku na równomiernym poziomie zdaniem naszym nie poszedł na marne. Niejednokrotnie dawały się słyszeć przychylne a nawet pochlebne opinie o Biuletynie od inżynierów członków pokrewnych organizacyj inżynierskich, z których żadna, o ile nam wiadomo, nie posiada pisma o takim charakterze.

Zarząd Główny rozesłał ponadto do Członków Związku w sprawach pilnych 5 okólników Z.P.I.E., wstępny projekt Kodeksu etyki inżynierskiej, zawiadomienie o Kursie wiedzy wojskowej dla inżynierów, zaproszenia na Kongres we Lwowie i na Wiec w Warszawie oraz niektóre zawiadomienia odczytowe nadesłane ze Stow. Elektryków Polskich. — Razem około 4.800 druków.

Kongres Inżynierów.

Członkowie Związku włożyli bardzo dużo bezinteresownej pracy w organizację Kongresu. Zarząd Główny stale informował Kolegów o przebiegu tej pracy i o jej rezultatach nie tylko na zebraniach sprawozdawczo-informacyjnych, o których była już mowa poprzednio, lecz i na łamach „Biuletynu Z.P.I.E.". Numer 8-9 „Biuletynu" poświęcony był skrótom sześciu (z ogólnej ilości dziewięciu) referatów zjazdowych, a w Nr. 10-11 ogłoszono drukiem pięć sprawozdawczych artykułów p. t.: „Pierwsze uwagi i wnioski z Kongresu Inżynierów", „Sprawy zawodowe wysunięte przez Z.P.I.E. na Kongresie", „Udział Z.P.I.E. w I Polskim Kongresie Inżynierów", „Komisja Gospodarcza i prace programowo-gospodarcze w Z.P.I.E." i „O Plan Gospodarczy Polski".

Obrady nad sprawami pokongresowymi dwukrotnie spadły z porządku dziennego na Zebraniach Sprawozdawczo-informacyjnych — wskutek nawału spraw pilniejszych. Jednakże należy spodziewać się, że sprawy pokongresowe w niedługim czasie będą tematem specjalnego zebrania Opracowanie przez N.O.I. części pierwszej materiałów kongresowych jest już, jak nam wiadomo, na ukończeniu.

Nowelizacja ustawy o tytule inżyniera.

W październiku r. ub. Ministerstwo W. R. i O. P. opracowało projekt nowelizacji ustawy z dn. 21. 9. 22 r. o tytule inżyniera.

Zarząd Główny Z.P.I.E. wypowiedział się jak najkategoryczniej przeciwko temu projektowi (Nr. 12-13 — str. 8 i 9).

W dn. 19 grudnia r. ub. odbyło się w Warszawie bardzo liczne Zebranie inżynierów członków 11 organizacyj inżynierskich, które zajęło w powyższej sprawie wyraźnie negatywne stanowisko (Nr. 12-13 — str. 9 i 10). Analogiczne zebrania miały miejsce we wszystkich większych ośrodkach skupiających członków N.O.I. Koła Z.P.I.E. brały w tych zebraniach czynny udział.

O przebiegu walki stanu inżynierskiego z rządowym projektem ustawy Koledzy byli stale informowani na łamach Biuletynu i na szeregu specjalnych zebrań.

Współpraca z organizacjami społecznymi.

Związek Polskich Inżynierów Elektryków był w stałym kontakcie z 13 organizacjami inżynierów zrzeszonymi w N.O.I. W roku sprawozdawczym współpraca ta była szczególnie cenna i intensywna w okresie Pierwszego Polskiego Kongresu Inżynierów we Lwowie oraz w walce z projektem Ministerstwa W. R. i O. P. ustawy o tytule inżyniera. Parokrotnie miały miejsce wspólne wystąpienia organizacyj inżynierskich (Nr. 12-13 — str. 9 i 10; Nr. 14-15).

Związek nasz bierze udział w Komitecie Funduszu Stypendialnego Polskiej Elektrotechniki im. Marszałka Józefa Piłsudskiego. W skład Komitetu weszli przedstawiciele wszystkich sześciu polskich organizacyj elektrycznych (Nr. 3-4 — str. 12 i Nr. 14-15).

Delegat Z.P.I.E. brał udział w pracach Patentowej Komisji Międzystowarzyszeniowej. Komisja ta opracowała i uzgodniła projekt nowelizacji ustawy patentowej, poczym złożyła go w imieniu współpracujących organizacyj Panu Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Na zaproszenie Inspektoratu Obrony Powietrznej Państwa Związek nasz w osobach kilkunastu swych członków wziął czynny udział w opracowaniu niektórych zagadnień wysuniętych przez Inspektorat. Prace zostały zakończone w przepisanym terminie.

Przedstawiciele Z.P.I.E. byli powołani do udziału w pracach iMinisterstwa P. i H. nad nomenklaturą personelu elektrycznego w przemyśle.

W okresie walki o naukowy tytuł inżyniera Z.P.I.E. nawiązał kontakt ze Stowarzyszeniami Akademickimi Wyższych Uczelni Polskich, Kołem Elektryków P. W. i ze Stowarzyszeniem Asystentów Politechniki.

Konsolidacja Inżynierów Elektryków.

Prace Komisji Porozumiewawczej Związku Polskich Inżynierów Elektryków, Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Stowarzyszenia Teletechników Polskich (5 posiedzeń) spowodowały wyraźne odprężenie w stosunkach wzajemnych, a powzięte uchwały w znacznej mierze przyczyniły się do unormowania i uzgodnienia działalności wspomnianych zrzeszeń. (Nr. 3-4 — str. 16; Nr. 5 — str. 12; Nr. 8-9 — str. 20; Nr. 10-11 — str. 11).

Ogólna dezorientacja u inżynierów i techników, wywołana w październiku r. ub. projektem Ministerstwa W. R. i O. P. ustawy o tytule inżyniera, odbiła się nader ujemnie na dalszej pracy Komisji.

Nowy Zarząd Z.P.I.E. powinien przyczynić się do wznowienia prac Komisji i przystąpić do opracowania wspólnego Statutu, odpowiadającego celom i aspiracjom tych trzech organizacyj elektrycznych. Dążenie do konsolidacji inżynierów elektryków jest zdaniem naszym jednym z najpilniejszych i najaktualniejszych zadań chwili obecnej. Do szybkiego zrealizowania tego celu nie widzimy przeszkód istotnych, których nie udało by się przy dobrych chęciach zlikwidować pomyślnie.

Koła Z.P.I.E.

W maju roku sprawozdawczego zostało zorganizowane Koło Pomorskie Z.P.I.E. z siedzibą w Toruniu (Nr. 6-7 — str. 12), a w czerwcu — Koło Wielkopolskie Z.P.I.E. w Poznaniu (Nr. 14-15). Łącznie z istniejącym już od roku Kołem Śląsko-Dąbrowskim (Nr. 3-4 — str. 14; Nr. 14-15) Związek nasz posiada trzy Koła poza Warszawą.

Koła na razie nie są liczne. Jednak ilość członków, wprawdzie powoli, lecz stale wzrasta. Należy mieć nadzieję, że w niedalekiej przyszłości

Koła okrzepną i, wzorując się na oddziałach innych organizacyj inżynierskich, rozpoczną działalność bardziej intensywną. Racjonalna decentralizacja pracy Związku wydaje się w obecnym czasie bardzo pożądana pod każdym względem. Związek liczy obecnie około 125 członków zamieszkałych poza Warszawą. Koła nasze są w ścisłym kontakcie z Oddziałami Okręgowymi N.O.I.

Pomimo wielokrotnych wysiłków ze strony Zarządu Głównego dotąd nie udało się utworzyć Kół Z.P.I.E. ani we Lwowie, ani w Krakowie.

Nowy Zarząd nie powinien przerywać usilnej akcji w kierunku tworzenia nowych ośrodków organizacyjnych Związku, które stają się koniecznością.

Ruch członków.

Komisja Balotująca w roku sprawozdawczym odbyła 7 posiedzeń, na których przyjęła w poczet członków 48 inżynierów. Zmarło 2 członków; skreślono na własne żądanie 25 i na podstawie p. 2 § 8 Statutu — 4. Ogółem więc ubyło 31 członków. Stan na 1 stycznia 1937 r. wynosił 462 członków, a na 1 stycznia 1938 r. — 479, czyli przyrost netto w r. 1937 wyniósł zaledwie 17 członków t. j. 3,7%. W porównaniu z trzema latami poprzednimi procent ten jest znikomo mały.

Zahamowanie wzrostu ilości członków powstało po pierwsze — z powodu braku sprężystej akcji propagandowej, po drugie — z powodu wypisania się ze Związku kilkunastu Kolegów, nie chcących uznać uchwały Dorocznego Walnego Zebrania w sprawie podniesienia miesięcznej składki członkowskiej o kilkadziesiąt groszy, po trzecie — z powodu opuszczenia Związku przez kilku członków bez akademickiego wykształcenia, po czwarte — z powodu dekompozycji całego stanu inżynierskiego, a w szczególności elektryków, wskutek forsowania przez Ministerstwo W. R. i O. P. nowej ustawy o tytule inżyniera.

Początek roku bieżącego wykazuje pewne odprężenie pod tym względem, a nowe zgłoszenia napływają w większej ilości.

Nowy Zarząd będzie zmuszony w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę na stan ilościowy Związku. Byłoby zjawiskiem nader smutnym, gdybyśmy utracili zdobyte z takim trudem swoje stanowisko pod tym względem w hierarchii N.O.I.

W chwili obecnej (1.3.1938) Związek liczy 492 członków.

Pośrednictwo Pracy.

Dyżury Kierownictwa Biura Pośrednictwa Pracy odbywały się we środy, a ponadto w miarę potrzeby w poniedziałki i piątki. Do Biura P. Pr. wpłynęło 46 zgłoszeń wolnych posad częściowo z Warszawy, częściowo zaś z prowincji. Na te posady skierowano 15 kolegów poszukujących pracy. Dziewięciu z tych kolegów zostało zaangażowanych. Reszta otrzymała pracę inną drogą. Stale były wakujące posady w dziedzinie radiotechniki i teletechniki przy zupełnym prawie braku odpowiednich kandydatów. Naogół zapotrzebowanie na inżynierów elektryków wzrosło w znacznym stopniu. Biuro Pośrednictwa Pracy opracowało odpowiednią odezwę w sprawie zatrudnienia inż. elektryków i przystąpiło do jej rozsyłania. Celem tego pisma — odezwy jest poinformowanie pracodawców o istniejącym przy Związku Pośrednictwie Pracy oraz nawiązanie ściślejszego kontaktu z przedsiębiorstwami elektrycznymi.

Prace Komisyj.

W czasie kadencji ustępującego Zarządu Głównego prace Komisyj poza Balotującą, Statystyczno-Rejestracyjną, Gospodarczą, a częściowo Komisją do Spraw Uposażeniowych (Nr. 6-7 — str. 12) i OPL (Nr. 12-13 — str. 11) nie wykazały konkretnych wyników. Przyczyną tego zjawiska były powody następujące: po pierwsze wskutek późnego terminu Dorocznego Walnego Zebrania w r. 1937 Komisje mogły się ukonstytuować dopiero w maju — czerwcu r. ub. t. j. przed długotrwałym w roku ubiegłym okresem wakacyjnym (Nr. 8-9 — str. 20); po drugie — większość Kolegów biorących czynny udział w życiu Związku była zaabsorbowana do września włącznie pracami kongresowymi; po trzecie — od października r. ub. całe zainteresowanie Związku było skierowane na walkę z grożącą nowelizacją ustawy o tytule inżyniera.

Obecnie w dalszym ciągu najczynniejsi członkowie Zarządu Głównego i Związku są całkowicie pochłonięci pracą wskutek projektu Ministerstwa W. R. i O. P. ustawy o tytule inżyniera i projektu Ministerstwa P. i H. ustawy o zorganizowaniu inżynierów.

Sprawy finansowe.

Skarbnik Zarządu Głównego łącznie z Członkiem Związku prowadzącym księgowość i z Referentem działu ubezpieczeń P.K.O. — zamknął księgi kasowe, sporządził za r. 1937 bilans, rachunek nadwyżek i niedoborów oraz opracował w porozumieniu z Zarządem preliminarz budżetowy na r. 1938 w zestawieni u z budżetem wykonanym w r. 1937. Sprawozdanie finansowe Z.P.I.E. za rok 1937 umieszczono poniżej osobno.

Sprawozdanie i wnioski Komisji Rewizyjnej Związku będą ogłoszone na Dorocznym Walnym (XXXIII) Zebraniu.

Ilość kolegów należących do Grupowego Ubezpieczenia w P.K.O. wynosi obecnie 53.

Mówiąc o sprawach finansowych należy podkreślić przykre zjawisko. Pomimo wielokrotnych upomnień i udogodnień czynionych przez Skarbnika Zarządu Głównego wielu Kolegów zalegało i zalega w opłacie składek. Pośród zalegających Kolegów większość stanowili koledzy zamożniejsi, dla których dwuzłotowa składka miesięczna bez wątpienia nie jest żadnym ciężarem. Dzięki niespełnienia przez tych Kolegów podstawowego obowiązku członkowskiego zaległość na 31.12.37 r. wynosiła zł. 3229.—.

Związek nasz, liczący obecnie prawie 500 członków, nie może nadal obywać się bez stałego sekretarza płatnego. Brak siły biurowej w godzinach urzędowych staje się bardzo poważną przeszkodą w sprawnej działalności Związku. Nowy Zarząd powinien niezwłocznie zastanowić się nad tą sprawą.

Zarząd Główny.

W roku sprawozdawczym odbyło się 19 plenarnych posiedzeń Zarządu Głównego (w tym 7 posiedzeń Zarządu Kadencji 1936 r.). Ponadto członkowie Prezydium odbyli 55 zebrań dla omówienia spraw pilnych i bieżących. W roku ubiegłym prace i zamierzenia Zarządu Głównego były utrudnione, może nawet w większym stopniu niż w latach poprzednich, małą ilością Kolegów chętnych do pracy dla Związku. Brak punktualności i dokładności w wykonaniu przez Kolegów przyjętych na siebie dobrowolnie obowiązków spowodował w niektórych kierunkach częściowy zanik działalności Związku. Nieliczni członkowie Zarządu Głównego nie zawsze mogli podołać pracy na wszystkich odcinkach tembardziej, że w roku sprawozdawczym zakres i teren działalności Związku rozszerzyły się znacznie, wskutek osiągnięcia przez Związek należnej popularności w sferach technicznych i inżynierskich.

SPRAWOZDANIE FINANSOWE Z. P. I. E. ZA R. 1937. I PRELIMINARZ BUDŻETOWY NA R. 1938.

RACHUNEK NADWYŻEK I NIEDOBORÓW

Wpływy:

1. Wpisowe	zł.	66.10
2. Składki	„	7824.—
3. Zwroty porta	„	20.70
4. Różne. %	„	468.42
	zł.	8379.22

Wydatki:

1. Sekretariat:				
Prowadzenie Biura	zł.	900.—		
Abonament tel.	„	186.94		
Porto	„	381.—		
Rożne	„	287.30	zł.	1755.24
2. Komisja Wydawn.:				
Druk	zł.	1552.85		
Porto	„	486.03	zł.	2038.88
3. Komisje inne:				
Gospodarcza	zł.	278.91		
Propagandowa	„	54.55	zł.	333.46
4. Społ. Biuro Pośr. Pracy			zł.	27.10
5. Oddziały (50% składek)			zł.	284.—
6. Składki do N. O. I.			zł.	937.30
7. Różne:				
Komorne i woźny	zł.	1215.—		
Not. inform r. 1937	„	770.70		
Różne	„	598.65	zł.	2584.35
8. Spis z inwentarza			zł.	108.50
9. Nadwyżka wpływów			zł.	310.39
			zł.	8379.22

BILANS:

Stan czynny:

1. Kasa	zł.	61.10
2. P. K. O.	„	2373.99
3. K. K. O.	„	3155.10
4. Papiery wartościowe	„	933.75
5. Inwentarz	„	1072.45
6. Ubezpieczenia	„	278.33
	zł.	7874.72

Stan bierny:

1. Kapitał	zł.	7423.33
3. Sumy przechodnie	„	4.—
2. Fundusz pożyczkowy	„	137.—
4. Nadwyżka	„	310.39
	zł.	7874.72

BUDŻETY PRELIMINOWANE I WYKONANE.

Wpływy:	Rok 1937 Prelim.	Rok 1937 Wykon.	Rok 1938 Prelim.
1. Wpisowe	zł. 50.—	zł. 66.10	zł. 50.—
2. Składki	„ 7200.—	„ 7824.—	„ 8100.—
3. Różne	„ 250.—	„ 489.12	„ 550.—
	zł. 7500.—	zł. 8379.22	zł. 8700.—

Wydatki:	Rok 1937 Prelim.	Rok 1937 Wykon.	Rok 1938 Prelim.
1. Lokal, telefon, woźny	zł. 1300.—	zł. 1401.94	zł. 1400.—
2. Prowadzenie Biura Zarządu Gł.	„ 900.—	„ 900.—	„ 900.—
3. Wydatki kancelaryjne	„ 630.—	„ 668.30	„ 500.—
4. Komisja Wydawnicza	„ 1330.—	„ 2038.88	„ 2000.—
5. Komisje inne	„ 150.—	„ 333.46	„ 200.—
6. Społ. Biuro Pośr. Pracy i cele społeczne	„ 100.—	„ 27.10	„ 100.—
7. Notatnik inform. r. 1937	„ 800.—	„ 770.70	„ —
8. Notatnik inform. r. 1938	„ 800.—	„ —	„ 800.—
9. Notatnik inform. r. 1939	„ —	„ —	„ 800.—
10. Składki do N. O. I.	„ 1000.—	„ 937.30	„ 1000.—
11. Oddziały (50% składek)	„ 140.—	„ 284.—	„ 500.—
12. Umeblowanie	„ 185.—	„ 185.—	„ —
13. Spis inwentarza	„ —	„ 108.50	„ 100.—
14. Różne	„ 165.—	„ 598.65	„ 400.—
15. Nadwyżka wpływów (netto)	„ —	„ 125.39	„ —
	zł. 7500.—	zł. 8379.22	zł. 8700.—

Komisja Rewizyjna:

Skarbnik: (—) Z. Korzeniowski
Księgowość: (—) Z. Jordan

(—)W. Iwaszkiewicz
(—) W. Kotowski
(—) A. Śledziński

Zestawienie budżetów za ostatnie lata.

	R. 1934	R. 1935	R. 1936	R. 1937	R. 1938
Prelim.	1.800.—	3.500.—	5.650.—	7.500.—	8.700.—
Wykon.	2.350.54	4.647.01	6.063.30	8.379.22	—

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI WIELKOPOLSKIEGO KOŁA Z.P.I.E.

za czas od 4.6. 37 do 28.1. 1938 r.

Inż. Inż.: Józef Koźniewski, Witold Piński, Jan Rybarski — Z.P.I.E.

Koło Wielkopolskie Związku Polskich Inżynierów Elektryków, powołane do życie na Zebraniu Organizacyjnym, zwołanym z inicjatywy kol. kol. Danowskiego, Jarkowskiego i Rybarskiego, przyjęło na siebie zorganizowanie Inżynierów Elektryków z terenu Wlkp. w myśl statutu Z.P.I.E., zatwierdzonego przez Komisariat Rządu m. st. Warszawy. Tymczasowy Zarząd Koła Wlkp. Z.P.I.E. w osobach inicjatorów zebrał członków Koła na drugim zebraniu w dniu 4.6. 37 r., na którym przedyskutowano Regulamin Koła oraz wybrano w myśl statutu Zarząd w miejsce prowizorycznego, w składzie następującym: prezes kol. Koźniewski, sekretarz kol. Rybarski, skarbnik kol. Siwiński, zastępcy kol. Piński i kol. Węglarz, oraz Komisję Rewizyjną w osobach kol. Jasieńskiego, kol. Modrzejewskiego i kol. Żydanowicza. Z uwagi na służbofunkcje skarbnika w dn. 3.11. 37 r. przejął inż. Piński.

Oprócz zadań, bezpośrednio wynikających ze statutu Z.P.I.E., Zarząd dążył konsekwentnie do powiększenia ilości członków i dalszej konsolidacji inżynierów elektryków. Po zawiązaniu się Koła Wlkp. Z.P.I.E. ilość członków Koła wzrosła z 10 na 18 członków. Dwie deklaracje, wysłane ostatnio do Zarządu Głównego, nie zostały jeszcze załatwione. Z chwilą załatwienia tych wniosków Zarząd na tym polu będzie się mógł pochlubić wzrostem ilości członków o 10, co stanowi 100% poprzedniej ilości. Przejmując Koło, Zarząd nie zaniechał odpowiedniego poinformowania prasy miejscowej oraz szeregu ważniejszych instytucji o zawiązaniu się Koła, oferując porady techniczne przy wszelkich pracach elektrycznych. Oprócz powyższych poczynań Zarząd zwrócił się o współpracę przy uzyskiwaniu i zmianie posad do Zarządu Głównego Z.P.I.E. oraz do Koła Śląsko-Dąbrowskiego. W wyniku tych poczynań otrzymano kilka danych o wakujących posadach, które podano członkom do wiadomości na plenarnych zebraniach Koła.

Ogółem odbyto 3 plenarne zebrania, poświęcone całkowicie sprawom Z.P.I.E. Wybrani na walnym zebraniu w dniu 3.11. 37 r. delegaci do Okręgowego N.O.I. brali ogółem 3 razy udział w zebraniu delegatów, reprezentując dotychczas tam nieobecnych inż. elektryków. Na dotychczasowych zebraniach N.O.I. główny wysiłek skierowany zo-

stał na sprawę obrony tytułu inżyniera jako tytułu naukowego. Na odbyty ostatnio w dniu 13.1. 38 r. Nadzwyczajny Zjazd Delegatów N.O.I. w Warszawie, Zarząd Koła delegował kol. Jarkowskiego jako delegata Wlkp. Koła Z.P.I.E.

Aczkolwiek zamiarem Zarządu Koła było organizowanie odczytów i praca nad dokształceniem kol. na polu zawodowym, to jednak z uwagi na nieudanie się pierwszego odczytu z powodu choroby referenta, Zarząd nie kontynuował tych prac, zajęty przeważnie pracami organizacyjnymi. Ponadto Zarząd zainteresował się ostatnio opracowanym przez Komisję elektryfikacyjną S.E.P.-u projektem elektryfikacji Okręgu Wlkp. i zwrócił się do S.E.P. o odczyt kol. inż. Jarkowskiego celem opracowania koreferatu.

Z uwagi na szczupłe grono Zarząd nie organizował oddzielnie imprez w charakterze towarzyskim, lecz członkowie Koła brali duży udział w wieczorkach, organizowanych przez Okręg. N.O.I — Zarząd Wlkp. Z.P.I.E. odbył ogółem 8 posiedzeń, na których omawiano i wykonywano uchwały zebrań Z.P.I.E. Jako miejsce zebrań członków Z.P.I.E. pozyskał Zarząd Koła, jako członek N.O.I., sale w Związku Literatów Polskich w ,,Pałacu Działyńskich''.

To by był krótki bilans z półrocznej działalności Koła. Główny nacisk Zarządu skierowany został na zapewnienie inżynierowi elektrykowi odpowiedniego miejsca wśród braci inżynierskiej i zadanie to po części zrealizował, przekazując resztę następnemu Zarządowi, który koledzy wybiorą.

Poznań, dn. 28 stycznia 1938 r.

REGULAMIN WIELKOPOLSKIEGO KOŁA Z.P.I.E.

§ 1.

Na podstawie § 9 Statutu Związku Polskich Inżynierów Elektryków (zatwierdzonego przez Komisariat Rządu m. st. Warszawy decyzją z dnia 28 lutego 1933. Nr. BYII-3/54 i zarejestrowanego w Rejestrze Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 18) zostaje utworzone Koło miejscowe Z.P.I.E. w Poznaniu, które prowadzi swą działalność zgodnie z powyższym Statutem, niniejszym regulaminem i odnośnymi postanowieniami Prawa o Stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932. (Dz. U. R. P. Nr. 94 1932 poz. 808).

Koło nosi nazwę ,,Związek Polskich Inżynierów Elektryków, Koło Wielkopolskie w Poznaniu'' i używa pieczęci okrągłej i druków z powyższym napisem. Terenem działalności Koła jest województwo poznańskie, zaś siedzibą Władz Koła m. Poznań.

§ 2.

Celem Koła jest urzeczywistnienie na swoim terenie zadań określonych w §§ 2 i 3 Statutu Z.P.I.E.

§ 3.

Członkami Koła są członkowie Z.P.I.E. zamieszkujący na terenie działalności Koła.

§ 4.

Koło Wielkopolskie Z.P.I.E. staje się automatycznie członkiem Oddziału Okręgowego Naczelnej Organizacji Inżynierów R. P. w Poznaniu i z nim współpracuje.

§ 5.

Fundusze Koła składają się z połowy normalnych składek członkowskich, pobranych od członków Koła i przekazanych Kołu przez Zarząd Główny Z.P.I.E.

§ 6.

Władzami Koła są: Walne Zebranie, Zarząd Koła, Komisja Rewizyjna Koła. Zarząd składa się z 3 członków: prezesa, sekretarza i skarbnika, oraz dwóch zastępców.

Komisja Rewizyjna składa się z 3 członków.

Władze Koła wybierane są przez Walne Zebranie Koła w sposób przewidziany w §§ 13, 14, 16 i 19 Statutu.

Komisji Balotującej i Sądu Koleżeńskiego Koło miejscowe Z.P.I.E. nie posiada (§ 9 ustęp 2).

§ 7.

Zarząd Koła reprezentuje Z.P.I.E. na terenie działalności Koła.

§ 8.

Na zewnątrz Koło Z.P.I.E. występuje w swoim imieniu w sprawach odnoszących się do swego terenu. Z władzami i instytucjami miejscowymi Koła komunikuje się bezpośrednio, z innymi zaś, a zwłaszcza z władzami i instytucjami centralnymi, za pośrednictwem Zarządu Głównego Z.P.I.E.

§ 9.

Zarząd Koła kieruje wszystkimi wewnętrznymi sprawami Koła; rejestruje i utrzymuje w ewidencji członków Z.P.I.E. zamieszkałych na terenie Koła; gospodaruje funduszami i majątkiem Koła; wykonywa uchwały Walnych Zebrań Z.P.I.E. i Koła oraz prawomocne uchwały Zarządu Głównego Z.P.I.E.; przedstawia na dorocznym Walnym Zebraniu sprawozdanie z działalności Koła i gospodarki finansowej łącznie z preliminarzem budżetowym.

Zarząd Koła może powoływać Komisje do załatwienia poszczególnych spraw w składzie według swego uznania.

§ 10.

Zarząd Koła składa corocznie Zarządowi Głównemu przed Walnym Zebraniem Z.P.I.E. sprawozdanie za ubiegły rok kalendarzowy z działalności Koła, jego gospodarki finansowej oraz sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Koła.

§ 11.

Prezes Koła lub wyznaczony przez niego zastępca z pośród pozostałych członków Zarządu Koła może brać udział w posiedzeniach Zarządu Głównego Z.P.I.E. w sprawach dotyczących Koła, na podstawie uchwały Zarządu Koła, lub na zaproszenie Zarządu Głównego.

§ 12.

Rozwiązanie Koła może nastąpić wskutek uchwały Zwyczajnego Walnego Zebrania członków Koła powziętej większością $3/4$ głosów obecnych na zebraniu z tym jednak, że punkt o rozwiązaniu Koła winien być zamieszczony w porządku dziennym Zwyczajnego Walnego Zebrania i podany do wiadomości wszystkich członków Koła w terminie przewidzianym przez § 13 Statutu Z.P.I.E.

O sposobie likwidacji i o przeznaczeniu pozostałego majątku decyduje Walne Zebranie Koła, którego uchwała podlega zatwierdzeniu Walnego Zebrania Z.P.I.E.

KOMUNIKAT ZARZĄDU KOŁA ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO Z. P. I. E.

Zadania postawione przez Zarząd Koła Śląsko-Dąbrowskiego Z.P.I.E. przy jego powstaniu i częściowo przedstawione Kolegom w Biuletynie Z.P.I.E. Nr. 3/4 1937 były w dalszym ciągu realizowane w roku bieżącym.

Postulat uzyskania własnego lokalu został rozwiązany pomyślnie w ten sposób, że łącznie z tut. Oddziałem N.O.I. jest użytkowany lokal Stowarzyszenia Polskich Inżynierów i Techników Wojew. Śląskiego w Katowicach przy ul. Wolności 8. Również w roku ubiegłym po przepracowaniu Regulaminu Koła (tekst którego został zamieszczony w Biuletynie Z.P.I.E. Nr. 5, 1937) i jego zatwierdzeniu przez Zarząd Główny Z.P.I.E. i walne Zebranie — przeprowadzono oficjalnie zgłoszenie Koła u władz na terenie Katowic.

Poza wyżej wymienionymi pracami, Zarząd Kołą dążąc do udostępnienia Kolegom zaopatrywania się w książki fachowe, poczynił starania w Zarządzie Głównym Z.P.I.E. celem uzyskania dla członków zniżek przysługujących członkom S.E.P. Sprawa ta znalazła pozytywne rozwiązanie, jak to zostało podane do wiadomości Kolegów w Biuletynie Z.P.I.E. Nr. 10 i 11 1937.

Równorzędnie ze sprawami organizacyjnymi, delegaci Koła brali czynny udział w pracach Śląsko-Dąbrowskiego Oddziału Okręgowego N.O.I., staraniem którego zorganizowano w grudniu ub r. i styczniu br. wykłady z dziedziny fizyki atomowej, o których byli Koledzy każdorazowo powiadomieni.

Po wyłonieniu się sprawy nowelizacji ustawy o ochronie tytułu inżyniera, Zarząd tut. Koła solidaryzując się z wystąpieniami N.O.I., wziął udział w szeregu posiedzeń Zarządu Oddziału Okręg. Śląsko-Dąbrowskiego N.O.I. jak również w Zjeździe Delegatów w Warszawie, jaki się odbył 13 stycznia br. O przebiegu całej akcji w powyższej sprawie są Koledzy bieżąco informowani w Biuletynie Z.P.I.E.

Akcja zjednywania nowych członków na terenie Zagłębia Śląskiego i Dąbrowskiego czyni nadal postępy, a ilość członków powoli wzrasta.

Zarząd Koła, w myśl wezwania ogłoszonego w komunikacie z lutego 1937, obecnie jeszcze raz prosi Kolegów o żywszy współudział w propagandzie Koła na swoim terenie oraz dopomożenia Zarządowi do rozszerzenia działalności przez czynną współpracę (dn. 22.I.38 r.).

KOMUNIKATY ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z. P. I. E.

Sprawa projektu Ministerstwa Przemysłu i Handlu ustawy o zorganizowaniu inżynierów.

Prezydium Rady Głównej N.O.I. nadesłało przy piśmie z dn. 20.I. 38 r. projekt ustawy o zorganizowaniu inżynierów opracowany przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Wobec bardzo krótkiego terminu wyznaczonego na wypowiedzenie opinii Związku Polskich Inżynierów Elektryków Zarząd Główny poświęcił temu projektowi swoje obrady w dniu 24.I. 38 r. a w dn. 28.I. 38 r. odbyło się specjalne zebranie na prawach Zarządu dla powzięcia uchwały w tej sprawie. Na zebraniu tym oprócz prezesa kol. M. Krahelskiego byli obecni członkowie Zarządu Głównego kol.kol. Ign. Harski, S. Szymański, E. Zieliński, J. Zieliński, K. Michel i S. Judycki oraz zaproszeni kol.kol. W. Kowalski, W. Rabęcki i T. Todtleben. Ponadto swoje uwagi i propozycje nadesłali na piśmie delegaci na Nadzwyczajnym Zjeździe N.O.I. kol.kol. S. Gołębiowski i Cz. Tan.

W wyniku obrad uznano jednomyślnie, że projekt Min. P. i H. o zorganizowaniu inżynierów zbyt daleko odbiega od projektów złożonych przez N.O.I. władzom państwowym w październiku 1936 r. Ponadto projekt godzi w istotę samorządu zawodowego, podporządkowuje całkowicie inżynierów władzy administracyjnej, ogranicza ich wolność osobistą, uniemożliwia wpływ ogółu inżynierów na sprawy bezpośrednio ich obchodzące i stwarza warunki rzekomej reprezentacji inżynierów mimo lub nawet wbrew ich woli i dążeniom. W trosce o możliwie pełne wykorzystanie inicjatywy twórczej inżynierów dla potrzeb gospodarczych i obronnych Państwa uznano za konieczne zwrócić się z prośbą do Pana Ministra za pośrednictwem Prezydium Rady Głównej N.O.I. o wstrzymanie biegu ustawy od czasu zasięgnięcia opinii ogółu inżynierów w tej sprawie. W tym celu uchwalono zwołać w dn. 13.II. 38 r. Nadzwyczajne Walne Zebranie członków Związku oraz zwrócić się do Prezy-

dium Rady Głównej N.O.I. z propozycją niezwłocznego zwołania Rady Głównej i Nadzwyczajnego Zjazdu Delegatów. Do Prezydium N.O.I. skierowano pismo z umotywowaną opinią Zarządu Głównego Z.P.I.E. wraz z projektem depeszy do Pana Ministra Przemysłu i Handlu, sprzeciwiającej się powyższej ustawie.

O stanowisku zajętym przez Zarząd Główny Z.P.I.E. uchwalono powiadomić 13 pokrewnych organizacyj inżynierskich i Zarząd Główny S.E.P.

W dn. 29 stycznia r. b. delegaci Z.P.I.E. (kol.kol. M. Krahelski i J. Zieliński) zaproszeni na specjalne posiedzenie Prezydium Rady Głównej N.O.I. przedstawili stanowisko i uchwały w tej sprawie Zarządu Głównego Z.P.I.E.

Notatnik informacyjny Z.P.I.E. na r. 1938.

W drugiej połowie stycznia r. b. wszyscy członkowie Związku otrzymali bezpłatnie „Notatnik Informacyjny Z.P.I.E. na r. 1938" (rok wydawnictwa IV), Notatnik zawiera legitymację członkowską Z.P.I.E. oraz N.O.I., niezbędne informacje o Związku, wiadomości o ustawodawstwie dotyczącym inżynierów oraz listę członków Związku na 15 grudnia 1937 r. Koledzy, którzy dotychczas nie otrzymali Notatnika proszeni są o pisemne podanie swego adresu lub zgłoszenie się osobiste do Biura Głównego Z.P.I.E.

Prace redakcyjne.

W okresie od grudnia 1936 r. do lutego 1938 r. (włącznie) Zarząd Główny Związku wydał drukiem 15 numerów „Biuletynu Z.P.I.E.".

Nr.Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 10 i 11 ukazały się pod redakcją kol.kol. W. Marczyńskiego i M. Krahelskiego; Nr.Nr. 6 i 7 —pod redakcją kol.kol. S. Szymańskiego i K. Zuchowicza; Nr.Nr. 12 i 13 — kol. kol. S. Mejera i M. Krahelskiego; Nr.Nr. 8, 9, 14 i 15 — kol.kol. H. Karczmarczyka i M. Krahelskiego.

Krótkie sprawozdanie z Nadzwyczajnego Walnego XXXII Zebrania w dn. 13.2.38 r.

W lokalu Polskiego Związku Przedsiębiorstw Elektrotechnicznych w dn. 13.2.38 r. odbyło się Nadzwyczajne Walne Zebranie członków Związku, poświęcone wyłącznie naradom nad rządowym projektem nowej **ustawy o zorganizowaniu inżynierów.**

Wyczerpujący referat wygłosił kol. W. Kowalski. Po dodatkowych wyjaśnieniach i po dyskusji zapadły następujące uchwały, zaproponowane przez Zarząd Główny, a uzupełnione przez kol. T. Kulińskiego.

„Nadzwyczajne Walne Zebranie Z.P.I.E. w dniu 13 lutego 1938 po zapoznaniu się z projektem Ustawy o zorganizowaniu inżynierów, opracowanym przez Ministerstwo P. i H.

stwierdza: że akceptuje w całej rozciągłości stanowisko, zajęte przez Zarząd Główny Z.P.I.E. w swym liście do Prezydium N.O.I. z dn. 29 stycznia 1938, oraz

uchwala: jak najbardziej stanowczo sprzeciwić się temu projektowi, gdyż:

1. godzi w polskość zrzeszeń inżynierskich;
2. godzi on w istotę samorządu zawodowego;
3. podporządkowuje całkowicie inżynierów władzy administracyjnej;
4. ogranicza ich wolność osobistą;
5. uniemożliwia wpływ ogółu inżynierów na sprawy bezpośrednio ich obchodzące;
6. stwarza warunki rzekomej reprezentacji inżynierów mimo lub nawet wbrew ich woli i dążeniom.

W trosce o możliwie pełne wykorzystanie inicjatywy twórczej inżynierów dla potrzeb gospodarczych i obronności Państwa — Walne Zebranie domaga się wstrzymania biegu ustawy do czasu zasięgnięcia opinii ogółu inżynierów w tej sprawie oraz stwierdza, że zasady, na których oparty jest projekt nie są do przyjęcia i muszą ulec zmianie".

„Nadzwyczajne Walne Zebranie Z.P.I.E. uchwala: delegować trzech upoważnionych (delegatów) przedstawicieli Z.P.I.E., a mianowicie: kol. Stanisława Gołębiowskiego, kol. Ignacego Harskiego, kol. Wacława Kowalskiego oraz zastępcę w osobie kol. Tadeusza Todtlebena do specjalnej komisji przy N.O.I., powołanej do omówienia projektów organizacji inżynierów — i poleca delegatom: obronę stanowiska, zajętego przez Walne Zebranie wobec projektu Ustawy, ułożonego przez Ministerstwo P. i H."

Obecnych było 59 Kolegów. Przewodniczył kol. St. Gołębiowski. Sekretarzem był kol. S. Wroński.

Tymczasowy skład Prezydium Rady Głównej N.O.I.

W dn. 7.2.38 r. Prezydium Rady Głównej N.O.I. zgłosiło swą rezygnację. Po wyborach dokonanych na posiedzeniu Rady Głównej w dn. 15.2.38 r. w skład tymczasowego Prezydium weszli: inż. inż. Adam Kowalski (S.I.M.P.), Albert Dijakiewicz (Z.P.I.K.), Marian Krahelski (Z.P.I.E.), Zygmunt Bielski (P.T.P.) — wiceprezesi; inż. Józef Zieliński (Z.P.I.E.) — sekretarz; inż. Kazimierz Hanczke (S.I.M.P.) — skarbnik; inż. inż. Wacław Bayer (S.I.W.) i Jerzy Nechay (Z.P.I.B.) — członkowie. Zmiana Prezydium nie dotyczyła osoby Prezesa N.O.I. inż. Aleksandra Bobkowskiego.

„Wiadomości Techniczne Uzbrojenia", czasopismo będące dotychczas dodatkiem do „Przeglądu Artyleryjskiego" — od początku roku bieżącego ukazuje się jako samodzielny kwartalnik.

Cenne to wydawnictwo, podające oryginalne prace naukowe oraz recenzje i streszczenia najbardziej wartościowych dzieł zagranicznych z dziedziny techniki uzbrojenia jest niezastąpionym źródłem samokształcenia w tym kierunku.

W chwili obecnej, gdy sprawy obronności Państwa wysunęły się na czoło zagadnień narodowych, obowiązkiem każdego inżyniera-Polaka, nie tylko pracującego w dziedzinie uzbrojenia, lecz i w każdym innym dziale przemysłu jest baczne śledzenie za rozwojem techniki uzbrojenia, by w razie wojny móc się stać odrazu pożytecznym fa-

chowcem. Z cenną pomocą i wskazówką przyjdą tu każdemu „Wiadomości Techniczne Uzbrojenia".

Prenumerata kwartalnie 1.70 zł., rocznie 6.80 zł. Adres administracji: Warszawa, ul. Ludna 13/15— Instytut Techniczny Uzbrojenia, tel. 9-72-04.

Ruch członków.

W roku bieżącym zostali przyjęci następujący nowi członkowie inż. inż.:

1. Dynko-Nikolski Borys
2. Janicki Piotr
3. Kobyliński Witold (Borysław)
4. Łuniewski Grzegorz
5. Sondij Franciszek
6. Cieśliński Walery
7. Dąbrowski Karol
8. Doborzyński Feliks
9. Gładysz Witold (Poznań)
10. Goetzen Zenon (Sosnowiec)
11. Kotelewski Włodzimierz
12. Łazarowicz Jan (Siemianowice)
13. Mulawa Bronisław (Krynice k./Tomaszowa L.)
14. Serwin Józef
15. Styś Wiesław (Kraków)
16. Szybalski Tadeusz
17. Rajewski Marian, dr. (Poznań).
18. Wroński Jerzy
19. Zambrzycki Janusz (Toruń).

Skreśleni na własne żądanie inż. inż.: w 1937 r. — J. Aweryn, M. Baczewski, J. Dreszer, A. Jakaczyński, H. Kühn, H. Nowicki, M. Pawłow, W. Pawłowski, R. Przasnycki, A. Reutt, I. Rostek, Z. Tałandziewicz; w 1938 r. — J. Brynk, S. Chojnacki, A. Garścia, J. Gromadzki, E. Hebenstreit, A. Lewicki, B. Sambor.

Nieznane adresy.

Kolegów, którym jest znane miejsce pobytu następujących członków Związku, prosimy o podanie ich adresów do Biura Zarządu Głównego Z.P.I.E.

Inż. Inż. Bielski Witold,
Brzeziński Wacław,
Dzikowicki Ryszard,
Fiuczek Mirosław,
Komierowski Julian,
Kwolek Jan,
Miedziński Edward,
Pająk Andrzej,
Szurski Leon,
Walewski-Colonna Eugeniusz.

Biuro Zarządu Głównego Z.P.I.E. czynne jest w poniedziałki, środy i piątki, godz. 17½—19 w lokalu przy ul. Książęcej 6, m. 11, tel. 7-17-17.

Konto Związku w P.K.O. Nr. 4666.

LIST OTWARTY

DO PANA MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO PROF. DR. WOJCIECHA ŚWIĘTOSŁAWSKIEGO

W WARSZAWIE

Panie Ministrze!

Sprawa naukowego tytułu inżyniera odbiła się głębokim echem w społeczeństwie i została na łamach prasy tak szczegółowo omówiona, że można już nie tylko należycie ująć powszechne zapatrywania i ustosunkowanie się do niej, lecz również wysunąć przytoczone poniżej uwagi oraz postawić takie wnioski, które mogłyby być przyjęte bez szkody dla Państwa, Armii i Społeczeństwa, a więc i bez szkodliwego obniżania poziomu Techniki Polskiej.

Aby spełnić te warunki, aby dać zatem sprawnie pracujących fachowców, dla rozwoju techniki i przemysłu między inżynierem a rzemieślnikiem potrzebne są pośrednie stopnie techniczne — inteligentni wykonawcy myśli twórczej inżyniera.

To też Panie Ministrze przesunięcie techników do rzędu inżynierów, bez podniesienia poziomu ich wiedzy, a więc bez podniesienia programów szkół, które ich kształcą, lecz tylko drogą prostego przemianowania, stworzy szkodliwą dla produkcji pustkę. Z drugiej zaś strony ludzie ci na właściwych miejscach bezwzględnie przydatni, mogą być szkodnikami na stanowiskach, dla których nie mają koniecznych kwalifikacji. Nie należy bowiem zapominać, że studia techniczne akademickie oparte na wiedzy teoretycznej i praktycznej przygotowują inżynierów do prac badawczych oraz projektodawczych, a rozszerzając przez to horyzont ich wiedzy pozwalają im sprostać każdemu zadaniu w zakresie danej specjalności. Średnie natomiast studia techniczne są niekompletne, ograniczone do określonych dziedzin funkcjonalnych, nie są oparte na uzasadnieniach teoretycznych i nie przygotowują do prac konstrukcyjnych — twórczych.

Nie zapominajmy, że podstawową zasadą racjonalnej gospodarki jest przecież, by każdy był używany do takiej pracy, jaką najlepiej potrafi wykonać. Tylko przy należytym podziale pracy wytworzyć można większą ilość dóbr mniejszym wysiłkiem ekonomicznym.

I jeszcze nasuwa się jedna uwaga. Nadawanie tytułu inżyniera wychowankom szkół średnich bez wykazania się przez nich egzaminem na akademickich uczelniach technicznych z posiadania równorzędnego poziomu wiedzy doprowadzi do opustoszenia wyższych zakładów akademickich i

obniżenia poziomu techniki, której wysokość musi odpowiadać technicznej wiedzy naszych sąsiadów. Ciężkie warunki materialne młodzieży akademickiej zmuszą ją niewątpliwie do pójścia po drodze szybszej i z mniejszym wysiłkiem dającej tytuł i uprawnienia inżynierskie i do poświęcenia za tę cenę aspiracji głębszego i gruntowniejszego opanowania wiedzy technicznej.

Dewaluowanie wreszcie tytułu inżyniera przez udzielanie go na u l g o w y c h warunkach całej masie osób niedostatecznie wykwalifikowanych byłoby również niedotrzymywaniem przez Państwo umowy zawartej już przy wpisie na uczelnie z wychowankami Politechnik, Uniwersytetów i Akademii Górniczej, którzy za swą długoletnią pracę otrzymać powinni pełnowartościowy tytuł inżyniera; dotyczy to zarówno obecnie studiujących, jak i ich starszych kolegów, którym projekt ustawy wniesionej do Sejmu obniża wartość ich dotychczasowego stanowiska społecznego i naukowego.

Nadawanie tego samego tytułu osobom o rozmaitym wykształceniu i upodobnianie ich w ten sposób zewnętrznie do siebie przez dawanie im tej samej etykiety jest niezgodne nawet z dobrymi obyczajami handlowymi. Według obowiązującej bowiem w Państwie naszym ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, inżynierowie mają prawo żądać, by nikt nie wykwalifikowany odpowiednio nie otrzymywał ich tytułu i uprawnień, nie wprowadzał w błąd społeczeństwa i nie stwarzał pozorów i mylnego mniemania, że jego świadczenia są równorzędne świadczeniom inżynierów o wykształceniu akademickim.

Z przytoczonych powyżej względów obowiązkiem Rządu jest ustalenie dla każdej kategorii pracowników technicznych odpowiedniego prawnie strzeżonego tytułu: inżyniera, technologa (budowniczego) i technika.

Niżej podpisane organizacje inżynierskie Rzeczypospolitej Polskiej, stojąc na straży dobra techniki polskiej, nie zaś interesów poszczególnych grup — wyrażają zapatrywanie, że dotychczas obowiązująca ustawa o tytule inżyniera z dnia 21 września 1922 roku może być bez szkody dla całokształtu techniki polskiej znowelizowaną tak, aby umożliwiała w szerszym zakresie uzyskiwanie tytułu inżyniera osobom bez wykształcenia akademickiego w drodze egzaminu publicznego na Politechnikach i Akademii Górniczej. W ten sposób nie obniżyłoby się techniki polskiej do przeciętnego poziomu osób ze średnim wykształceniem, ale podciągnęłoby się ją wzwyż, jak tego interes Państwa, Armii i Społeczeństwa wymaga. Odpowiednie propozycje zostały przedłożone Ciałom Ustawodawczym, jako kontrprojekt projektu rządowego.

Z tych względów zwracamy się do Pana Ministra, aby — stojąc wobec decyzji, mającej wywrzeć tak wielki wpływ na rozwój techniki i przemysłu polskiego w przyszłości — zechciał rozważyć powyższe tezy i zgodną opinię Senatów Akademickich Szkół Technicznych i prosimy usilnie, aby projekt rządowy, jako nie prowadzący do celów podanych w jego uzasadnieniu, wycofał z Ciał Ustawodawczych.

KOMISJA AKCJI

NACZELNEJ ORGANIZACJI INŻYNIERÓW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

reprezentująca następujące organizacje:

Związek Polskich Inżynierów Elektryków
Związek Inżynierów Chemików R. P.
Stowarzyszenie Inżynierów Mechaników Polskich
Związek Polskich Inżynierów Kolejowych
Związek Inżynierów Drogowych R. P.
Zrzeszenie Społeczne Inżynierów R. P.
Polski Związek Inżynierów Budowlanych
Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Przemysłu Naftowego
Polskie Towarzystwo Politechniczne
Stowarzyszenie Inżynierów w Poznaniu
Izba Inżynierska we Lwowie
Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Górniczych i Hutniczych
Związek Polskich Inżynierów Lotniczych
Stowarzyszenie Inżynierów Wodnych R. P.
Stowarzyszenie Polskich Inżynierów Budownictwa Okrętowego
Oddział Okręgowy N.O.I. Śląsko-Dąbrowski
Oddział Okręgowy N.O.I. Wielkopolski
Oddział Okręgowy N.O.I. Małopolski
Oddział Okręgowy N.O.I. Pomorski
Oddział Okręgowy N.O.I. Krakowski
Stowarzyszenie Architektów R. P.
Stowarzyszenie Elektryków Polskich
Stowarzyszenie Techników Polskich w Warszawie
Krakowskie Towarzystwo Techniczne
Zrzeszenie Asystentów Akademii Górniczej w Krakowie
Zrzeszenie Asystentów Politechniki Lwowskiej
Zrzeszenie Asystentów Politechniki Warszawskiej
Rada Kół Naukowych Studentów Politechniki Warszawskiej
Tow. Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Warszawskiej
Tow. Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej
Stowarzyszenie Studentów Akademii Górniczej w Krakowie.

dn. 9 marca 1938 r. Warszawa.

SPIS RZECZY

ZAMIESZCZONYCH W Nr Nr 1 - 15 „BIULETYNU Z.P.I.E."

(XII. 1936 — II. 1938)

I. ARTYKUŁY ZESTAWIONE WEDŁUG ALFABETYCZNEGO SPISU AUTORÓW.

II. KOMUNIKATY, ODEZWY, PROTOKÓŁY I USTAWY.

III. KOMUNIKATY ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z.P.I.E.

NAKŁADEM ZWIĄZKU POLSKICH INŻYNIERÓW ELEKTRYKÓW

ZAKŁADY GRAFICZNO - INTROLIGATORSKIE J. DZIEWULSKI, WARSZAWA, SENATORSKA 10